

DON QUIJOTE

Liceul Teoretic Bilingv „Miguel de Cervantes”

REVISTA SCOLARĂ
„DON QUIJOTE”
NR 2/2022

Tema acestui număr este... CĂLĂTORIE ÎN TIMP

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Ștefania Olaru, 7B
Smaranda Costache, 9A
Paula Turc, 9A

Laetitia Hossu-Longin, 11A

ILUSTRAȚIE COPERTĂ:

Ana-Timea Faltiska, 8A

PROFESORI COORDONATORI:

Loredana Secri
Anda Tănasă
Laura Tudose

Conceptie grafică și DTP:
EDITURA OSCAR PRINT

REVISTĂ EDITATĂ

CU SPRIJINUL

DOAMNELOR DIRECTOARE:

Camelia Rădulescu
și Magdalena Vușulicu

LICEUL TEORETIC BILINGV

„MIGUEL DE CERVANTES”

REVISTA ȘCOLARĂ

„DON QUIJOTE”

NR 2/2022

ISSN 2601-3231

ISSN-L 2601-3231

CUPRINS:

- ✓ Editorial p. 3
- ✓ Din viața liceului p. 4
- ✓ Pagina anglofilului p. 7
- ✓ Interviu p. 8
- ✓ Pe aripi de cuvinte p. 10
- ✓ Candidul netemperat p. 22
- ✓ Cultură p. 23
- ✓ Proză fantastică p. 26
- ✓ Pastila de știință p. 30
- ✓ Umor cervantin p. 32
- ✓ Expo p. 34

CĂLĂTORIE ÎN TIMP

Prof. Loredana Secri

„Nu există nici timp, nici spațiu- ele sunt numai în sufletul nostru.”cugeta tânărul Dionis, cel care a transgresat limitele spațiale și temporale, într-o aventură a spiritului. Aventura lui l-ar face poate astăzi invidios pe Elon Musk sau l-ar inspira să creeze o mașină a timpului mai performantă, în încercarea de a transforma parcursul interior al lui Dionis, al „Sărmanului Dionis”, într-unul exterior, de notorietate.

Dragi elevi, în acest număr al revistei ne-am propus să medităm la un concept esențial, strâns legat de condiția umană: TIMPUL. Mai exact, am dorit să experimentăm, grație cuvântului scris, CĂLĂTORIA ÎN TIMP, pe care probabil o experimentează fiecare dintre noi în diferite moduri și în scopuri diferite.

Mulți vor să se întoarcă în timp, unii pentru a revedea ființe dragi, alții pentru a simți atmosfera unor epoci de mult apuse și câțiva pentru a repara greșeli- personale sau ale istoriei.

În paginile următoare veți descoperi întâlnirea emoționantă a Sofiei Surdu cu fetița care a fost bunica ei. Visul Sofiei – acela de a se juca, de a petrece timpul cu bunica din copilărie – s-a împlinit. Întâlnirea lui Emily (micuța din bijuteria literară creată de Smaranda) cu fetița care a fost mătușa ei este, însă, prilej de meditație amară pe tema superficialității oamenilor. De asemenea, vă puteți lăsa purtați de Ada Marchiș în diferite perioade istorice, pentru a descoperi particularitățile muzicale ale curentelor dominante.

Oare este posibil să schimbăm trecutul? Asta este preocuparea mentală a lui Ethan, protagonistul romanului „Ethan, cel care am fost” (de Ali Standish), la a cărui lectură vă invită Maria Toarcă. Răspunsul îl puteți descoperi la rubrica PASTILA DE ȘTIINȚĂ, semnată de Andrei Raiciu și de Mihai Bangală, care explorează tărâmul științei, conștienți de relativismul tuturor descoperirilor din acest domeniu.

Nostalgicilor le facem și o recomandare de lectură. Dacă senzorialul și afectul sunt componente esențiale ale sistemului vostru psihic, romanul lui Marcel Proust, „În căutarea timpului pierdut”, vă propune ca „mașină a timpului personal” memoria afectivă. Atunci când citiți o carte dragă, când savurați un ceai, fiți receptivi la toate trăirile voastre, la persoanele care vă înconjoară, căci acestea pot reînvia de fiecare dată când veți reciti acea carte, când veți savura acel ceai sau celebra madlenă proustiană.

Pe de altă parte, mulți și-au dorit să exploreze viitorul, fie prin literatura de anticipație (utopii sau distopii), fie cu ajutorul oracolelor. Mitologia greacă promovează fatalismul, ideea conform căreia ce trebuie să se întâmple se va întâmpla, chiar dacă viitorul poate fi dezvăluit de sibile. Celor mai mari dintre voi le recomandăm să descopere tragedia lui Oedip care, deși încearcă să evite paricidul în urma avertismentelor oracolului, își va ucide tatăl, dovedind astfel că destinul nu poate fi modelat.

Oare așa să fie? Suntem predestinați, suntem nevoiți să urmăm un drum conturat cu mult înainte să apărem pe pământ? Oare are dreptate Eminescu, în „Glossă”, când afirmă:

„Viitorul și trecutul / Sunt a filei două fețe, / Vede-n capăt începutul /

Cine știe să le-nvețe; / Tot ce-a fost ori o să fie / În prezent le-avem pe toate”?

Meditați la aceste aspecte, dacă vi se pare provocator, citiți mult și fiți conștienți de toate actele voastre! Și vă mai facem o recomandare de lectură: basmul „Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte”.

Vă dorim vacanța plăcută și minunate călătorii în timp, citind!

DIN VIAȚA LICEULUI

La felicidad CRECE día a día

Ana-Maria Vasquez, IOA

Hace tiempo consideraba que la felicidad no tenía una definición exacta. Me parecía algo demasiado abstracto y que variaba de persona a persona, así que no conseguía explicarla.

El 3 de abril me subí junto a mis compañeros y profesoras a un avión para participar en el proyecto Erasmus cuyo logo es CRECE (Creando y Comunicando Europa), íbamos a visitar a nuestros socios, los alumnos del IES Trasierra de Córdoba. Desde entonces, esa ciudad se ha convertido para mí en "la ciudad de la esperanza". La considero así porque ese viaje esperado durante tres largos años ha representado una vuelta a la normalidad. Después de tres años en los cuales la realización del proyecto CRECE no ha sido posible y en los cuales nos hemos comunicado con nuestros amigos por video llamadas, lo que parecía imposible se ha hecho realidad y hemos conseguido abrazar a nuestros compañeros, hablarles y mirarlos cara a cara.

Córdoba es una ciudad repleta de monumentos, con una gran riqueza histórica. Puedes pasear horas y horas por sus calles sin aburrirte. Para mí, simboliza también "la ciudad de los detalles" porque siempre habrá un detalle que se te había escapado: una tesela de los Alcázares, una rosa de uno de los famosos patios cordobeses, la risa de un niño, un elemento de una de las columnas de la mezquita, un edificio, la sonrisa de un desconocido, la luz crepuscular sobre las ruinas de Medina Azahara o un pequeño bar aislado en la Judería. Por ello, viajar a esa ciudad ha abierto mis ojos y mi mente. Me ha hecho consciente de la importancia de mirar con sinceridad e interés lo que me rodea.

Después de conocer su pasado, "la gran ciudad de los recuerdos" te deja escribir tu propia historia. Mi historia en Córdoba es una feliz,

muy feliz. No hemos tenido tiempo de estar cansados o aburridos porque hemos sentido constantemente el deseo de conocer una nueva cultura. La ciudad es tan bonita que es imposible sentirte deprimido. Pero más allá del esplendor de sus monumentos y jardines, el mayor tesoro de Córdoba está en los grandes corazones de los cordobeses que nos han recibido con los brazos abiertos, haciéndonos sentir como si fuéramos familia. Por eso, la considero también "la ciudad de la bondad".

Mi historia también incluye paseos bajo la lluvia, amenas e interminables charlas, diversión, museos, arte, la alegría de mi amiga al aprender nuevas palabras en castellano, sol, la amabilidad de los profesores y alumnos españoles, rica gastronomía, música, la conexión que hemos creado todos los del grupo tanto rumanos como españoles, amistad y desarrollo personal.

La experiencia más emocionante que he vivido allí es ver por primera vez las ceremonias de Semana Santa. El hecho de poder oír los cantos religiosos, mientras veía el paso acercarse a la mezquita, el olor de incienso y la gran carga sentimental han hecho que Córdoba se convierta para mí también en "la ciudad de la emoción".

Nuestro viaje ha empezado con un espléndido atardecer en el puente romano, marcando el comienzo de una de nuestras mejores experiencias y ha acabado de la misma manera, enseñándonos que los finales también pueden ser bonitos.

Después del viaje, he conseguido encontrar una definición para la felicidad: Córdoba, "la ciudad de mi alma".

O vizită remarcabilă

Mihai-Alexandru Bangală, 8B

leri, șase aprilie, doamna dirigintă ne-a anunțat că o persoană foarte importantă (a cărei identitate nu ne-a dezvăluit-o) ne va onora cu prezența astăzi, în cursul primelor două ore. Deopotrivă, ne-a rugat să avem grijă la vestimentație, fapt ce a atras atenția întregii clase.

Ajung la școală, care pare mult mai impunătoare decât este de obicei. Nu realizez de ce totul în jur pare prestigios. Îmi spun în sinea mea: „Poate am greșit locul. La cum sunt îmbrăcați colegii mei, nu prea lasă impresia că sunt la școală, ci mai degrabă la o recepție diplomatică de la o ambasadă...”

– Pregătit pentru vizita ministrului? Întrebă portarul văzându-mă bulversat.

Am înghețat, auzind întrebarea.

– Ministru?? Care ministru?

– Nu știu care, răspunde indiferent portarul.

Sunt de-a dreptul uimit și șocat. „Poate o să se întâmple vreo nefăcută și ne vom face toți de răs. Mai bine îi anunț și pe ceilalți!”

– Voi știți cine vine?

„Poate că se vor emoționa, nu vor vorbi și atunci va fi numai vina mea. Dar mai bine să se emoționeze acum, decât atunci când va intra pe ușă ministrul.”

– Cine, Bangală?

– Un ministru. M-a anunțat paznicul.

O parte din clasă începe să râdă.

– Bine că nu vine președintele Americii. Chiar crezi ce zice paznicul?

les din clasă, ignorând răspunsul necioplit auzit. „Foarte urât!”, îmi spun în sinea mea.

În timp ce mă gândeam la felul în care ar putea decurge vizita, își face apariția doamna profesoară Lidia Florea:

– Pregătit, Mihai, pentru vizita ministrului?

„Și voi râdeți de mine”, îmi zic iar în sinea mea.

– Pregătit, doamna profesoară. Sper că și colegii mei sunt la fel de pregătiți.

Doamna profesoară intră în clasă. Se așterne o liniște mormântală:

– Bună ziua, copii. Pregătiți de vizită?

– Pregătiți, doamna, răspunde un băiat. Dar cine vine?

– Ministrul Mediului, Tanczos Barna.

Acum chiar au înghețat toți. „Mai bine nu mă băgam să le spun eu. Oricum, ar fi aflat de la doamna profesoară. Însă ce fel de coleg aș fi fost dacă nu le-aș fi spus totuși?”

Timpul se scurge cu repeziciune și, în cele din urmă, se aude o bătaie în ușă:

– Bună ziua!

În ușa clasei își fac apariția doi domni. Primul era înalt, purta un costum bleumarin și niște pantofi lustruiți impecabil. Celălalt purta un sacou maroniu, era scund și avea o barbă bine aranjată. Cel de-al doilea bărbat se duce glonț în ultima bancă, nespunând nimic. Cel înalt zice:

– Bună ziua, copii. Numele meu este Tanczos Barna și sunt Ministrul Mediului. Este o plăcere să mă aflu în fața voastră.

„Mi-au trecut dintr-odată emoțiile”, mă mint singur.

– Pentru început, aș vrea să vă întreb ce faceți voi pentru a ajuta mediul?

Un coleg destul de curajos se încumetă și răspunde:

– Reciclăm, domnule ministru. Aruncăm plasticul la plastic, hârtia la hârtie etc.

Ministrul se ridică, ia un marker și scrie pe tablă: „colectare selectivă” și „reciclare”.

– Este un răspuns corect doar într-o oarecare măsură. Pe de o parte, intenția ta este nobilă. Puțini adulți au grijă de mediu și respectă lumea înconjurătoare. Pe de altă parte, ceea ce faci tu se numește colectare selectivă. Reciclarea reprezintă introducerea unor reziduuri sau deșeuri într-un proces tehnologic pentru a obține reutilizarea și valorificarea lor în scopuri ecologice. Este o mare diferență față de ceea ai spus tu. Însă, oricum, te felicit pentru inițiativă. Ce altceva putem să facem?

Auzind întrebarea, încerc să îmi controlez emoțiile. Vreau să răspund. Vreau să spun ceea ce simt, să mă exprim liber, chiar dacă mă aflu în fața unei personalități! „Pot să o fac! Pot să o fac!”

– Permiteți?

– Desigur.

Trag aer în piept.

– Cred că, în primul rând, trebuie să le arătăm oamenilor cât este de important ceea ce avem. Oamenii trebuie să învețe să prețuiască ceea ce au deoarece, la un moment dat, este posibil să nu mai aibă. Noi, oamenii, niște neînsemnate elemente ale naturii, tindem să evoluăm, iar pe măsură ce facem acest lucru pierdem proprietăți și adăugăm altele. Însă mereu vom avea o anumită proprietate pe care am avut-o întotdeauna, încă de la revoluția cognitivă din Paleolitic, iar această calitate va dăinui până în îndepărtatul viitor în care vom ajunge o civilizație de gradul trei. Mereu am avut sentimente. Iar noi pe asta mizăm atunci când vrem să facem oamenii să protejeze mediul. Dacă îi vom face să iubească natura, atunci putem fi siguri că vor proteja mediul înconjurător.

– Este foarte adevărat. Dar trebuie să existe și reglementări în ceea ce ce îi privește pe oamenii care nu respectă natura. De exemplu, anul acesta vom introduce noi legi privind protejarea mediului. Nu ți se pare o idee bună?

– Sincer, este, dar nu în totalitate. Prin intermediul legilor nu putem elimina problemele, vom reuși doar să le diminuăm. Iar asta nu ajută complet. Mereu vor fi ucise căprioare nevinovate, vor exista emisii de dioxid de carbon și vor fi distruse superbe elemente din natură. Este adevărat că stă în puterea noastră să diminuăm aceste evenimente, dar... dacă tot vom introduce și vom introduce legi la un moment dat vom începe să furăm libertățile oamenilor. De la regula de a nu arunca țigara în parc vom ajunge să nu mai mergem în parc. La urma urmei, modul în care vom construi această utopică relație de respect între om și mediu va fi unul construit prin iubirea oamenilor. Vom învăța oamenii să iubească natura, iar natura ne va iubi pe noi...

Clubul de Teatru în limba spaniolă

Laetitia Hossu-Longin, II A

De mică fiind pasionată de teatru, am căutat oportunități care să-mi deschidă porțile imaginației, să mă ajute să îmi cultiv pasiunea. Am avut această posibilitate; datorită echipei de teatru spaniol din cadrul liceului, coordonat de profesorul nostru, Javier Fernández de la Vega Medina, am avut posibilitatea să mă dezvolt, încă din clasa a noua, să cunosc mai bine tainele teatrului, să înțeleg ce înseamnă lucrul în echipă și munca din spatele scenei.

Fiind și în spaniolă, am avut posibilitatea să învăț într-un cadru bilingv, lucru care m-a ajutat foarte mult, vorbind și ascultând doar spaniolă pe tot parcursul repetițiilor. De atunci și până acum am ajuns la o fluentă excelentă, iar teatrul cu siguranță a contribuit la acest lucru.

Sunt trei ani de când am început să fac parte din trupa de teatru spaniol a liceului. Îmi aduc și acum aminte cum am pășit timid la primul casting, copleșită de emoții.

Odată acceptată în echipă, mi-am dat seama că eram cea mai mică din echipă. Lucru care nu a fost un impediment, întrucât am învățat de la colegii mei veterani, care m-au îndrumat, făcându-mă să mă simt în largul meu pe scenă.

Am avut un rol principal în primul meu spectacol, un rol care m-a maturizat foarte mult. Au fost luni întregi de repetiții pentru a participa la concursul național de teatru spaniol, însă tot efortul a meritat, iar rezultatul a fost unul îmbucurător: am obținut premiul I.

De atunci și până acum, echipa s-a schimbat, în fiecare an lărgindu-se cu mulți copii talentați și dornici să lucreze pe scenă.

Pe tot parcursul celor trei ani, am acumulat experiență și am continuat să lucrez cu și mai multă pasiune. Am ajuns să fiu și eu o veterană a clubului de teatru.

A fost un ciclu minunat, cu adevărat îmbucurător și distractiv.

Am învățat ce înseamnă să te dedici 100%, am învățat cât de dificil este să te afli în pielea unui actor și cât de frumos este să te dezvolți în lumea teatrului, alături de cei din jurul tău, alături de echipa ta.

A fost una dintre cele mai frumoase inițiative; orele de teatru din weekend întrunesc calitățile unei activități extrașcolare deosebite, care te ajută, nu doar în arta teatrului, ci și din punct de vedere social, emoțional și lingvistic.

Reprezintă o modalitate excelentă de petrecere a timpului liber, care te maturizează, te ajută să te cunoști mai bine, să înțelegi oamenii din jurul tău, intrând în pielea diverselor personaje și acceptând provocări. Provocări precum cea de a-ți depăși limitele și a ieși din zona de confort pentru a interpreta roluri diverse, așa cum eu însămi am făcut...

Astfel, clubul de teatru spaniol reprezintă o activitate modernă, utilă, care îți oferă oportunitatea de a-ți petrece timpul liber într-un mod eficient și te ajută să păstrezi contactul cu limba spaniolă, definitiv pentru liceul nostru.

Cervantes Summer Festival

În data de 20 mai 2022, ora 18.00, Liceul Teoretic Bilingv „Miguel de Cervantes” și-a deschis porțile pentru a celebra muzica. **Cervantes Summer Festival** este un concept muzical nou care a reunit pe aceeași scenă trupe de rock și pop-rock, artiști ai muzicii trap, electro, minimal, pop și jazz. Deschiderea elevilor către aceste genuri muzicale a fost punctul de plecare în realizarea acestui proiect, cu atât mai mult cu cât elevii noștri și invitații lor au fost protagoniștii acestui eveniment. Dintre aceștia îi amintim pe Teodor Bălan, Victor Olteanu, Ștefan Tudose, Sara Păunescu, Octavian Tonciu, Andrei Lazăr, Rareș Mazilescu, Andrei Culea, Sebastian Dumitru, Răzvan Sabău și Massimilian Gaiță.

Organizatorii festivalului (Anamaria Sârbu – prof. de Educație Muzicală, Mihai Vutof – clasa a XI-a B și Andrei Popescu – clasa a VIII-a B) au reușit cu succes să îi promoveze pe elevii noștri în rândul liceenilor bucureșteni oferindu-le un cadru profesionist de apariție scenică și în același timp să ofere sprijinul lor prin donațiile strânse **Asociației Inima Copiilor**, cea care se ocupă de strângerea de fonduri pentru Secția de Cardiochirurgie a Spitalului Marie Curie din capitală.

Mulțumirile echipei organizatorice se îndreaptă către sponsorii și partenerii **Cervantes Summer Festival**: Alexandru C. Sârbu – Întreprindere Individuală, Giuliano Talpeș - Vit Invest, Constanța, Mihaela Scrieciuc – WISTA România, Constanța, Danco Vision Agency, București, LTB „Miguel de Cervantes”, CMEB și Musik Sound.

Keeper of Time

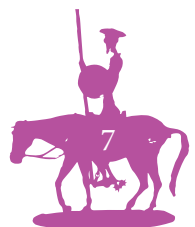
Paula Turc, 9A

They were coming.
 The man stood at the desk, reading a thick book.
 He knew that very well. After all, he'd been through it before.
 Howls echoed from outside, followed by a deafening bang.
 He flipped to the next page.
 Metal clanks sounded from the hallway. The reek of
 gunpowder seeped into the room.
 He breathed in, before flipping to the next page.
 Screams exploded in unison. They came from both outside
 and the hallway.
 The hint of a smile tugged at his lips. Only a few seconds.
 Next page.
 Somewhere, a clatter. The reek grew stronger.
 Silence.
 The page rustled. His hand found the handle of the teacup.
 Heavy footsteps approached. A moment of hesitation, before
 the door crumbled to pieces.
 He didn't look up, nor did he move.
 They said something to him, voices muffled by the helmets.
 A rich, honeyed flavour settled on the roof of his mouth. He
 frowned; the tea hadn't been that good last time.
 They came closer. A rotten smell mixed with the gunpowder.
 Only a few pages left. He'd most likely finish it next time.
 An ironclad hand touched his shoulder.
 "... come to him," a hoarse voice croaked.
 He could feel their hot, putrid breaths pressing against him
 even through the helmets.
 He shut the book.
 The grip tightened, sharp fingers digging into his flesh.
 "Come," they all growled. "You need him. You are nothing
 without him."
 He sneaked a look at his watch. It was only a matter of seconds
 until...
 "Come."
 Red drops stained his white suit.
 A muscle twitched in his jaw. His fists clenched.
 "Go away already." He whipped his head towards him. "I'd
 rather die than serve him."
 The sheath swished.
 "So be it then."
 He gripped the book.
 A tall, sparkling silhouette appeared in the doorway. His eyes
 narrowed. How come he hadn't noticed that last time?
 The blade came crashing down.
 The man in white lifted a hand.
 The blade stopped. Everything stopped. They disappeared,
 along with the figure. The door gathered itself back up.
 Whispers chanted in his ears, gradually turning into a
 crescendo of screams.
 They were coming once again.
 A deafening boom.

María BADEA, 6B

He threw the book across the table, before getting up. His
 eyes landed on a broken window.
 Piles of rubble filled the cracked streets, gusts of wind raising
 waves of dust around them. A thick, yellowish mist loomed
 over everything.
 His people, his town— all destroyed by him, by the Overlord.
 Metal clanks sounded from the hallway. The reek of
 gunpowder seeped into the room.
 He'd find a way to stop the war, no matter what it took.
 Screams exploded in unison.
 No matter how much time he had to steal.
 He thumbed the small hourglass sitting on the desk, bloodied
 sand piling at the bottom.
 No matter how many lives he had to take.
 Heavy footsteps approached.
 After all, it wasn't stealing.
 The door crumbled.
 It was merely an exchange, an exchange with only those
 desperate enough to strike a deal with him.
 He glanced at the soldiers covered in broken armours.
 A deal with the Keeper of Time.
 They said something to him, voices muffled by their helmets.
 The Keeper of Time flipped the hourglass.

ENTREVISTA con prof. Javier Fernández de la Vega Medina

El protagonista de nuestra entrevista es el profesor Javier Fernández de la Vega Medina, nuestro compañero que imparte clases de Geografía, Historia y Cultura española en los grupos de la Sección Bilingüe Española. Él es de Gijón (Asturias), es licenciado en Historia y también es Licenciado en Historia del Arte, y además es doctor en arqueología y prehistoria.

– ¡Hola, Javier! Llevas cinco años trabajando en nuestro colegio y al final de tu colaboración con el Liceo Miguel de Cervantes de Bucarest te proponemos que contestes algunas preguntas para saber cuáles son tus impresiones.

1. Este número de la Revista del Colegio tiene como tema central EL VIAJE EN EL TIEMPO. Por eso te invitamos a que regreses en el tiempo y que nos hables de las primeras impresiones que te provocaron el encuentro con Rumanía y con los profesores de nuestro colegio.

– Mis primeras impresiones fueron un poco contradictorias. Por un lado, me encontraba muy lejos de mi país, de mi casa y, al mismo tiempo, me sentía especialmente familiar hacia lo que veía. No sé si sería el carácter de las personas o simplemente el hecho de que tanta gente me hablase en mi propia lengua, pero el caso es que pocas veces sentí estar lejos de España. En lo que hace al Liceo, mi primer día lo recuerdo como de gratas sorpresas. Un centro mejor equipado que muchos institutos públicos españoles y lleno de excelentes profesionales. El nivel del profesorado español era excelente y, con el tiempo, iría descubriendo lo mismo en las otras áreas. Desgraciadamente también me encontré a una Sección Bilingüe en decadencia. En los cuatro años anteriores a mi llegada habían obtenido el título de Bachillerato Español pocos alumnos. Mi primer gran reto fue intentar revertir esto y mira, en mi primer año presenté a doce alumnos al examen de Bachillerato Español. Por otro lado, también lamenté observar la poca presencia que la Sección Bilingüe tenía en la vida escolar fuera de las aulas. Un centro como el nuestro no podía tener arrinconada su principal seña de identidad. Por esa razón mi segundo gran objetivo fue volcarme en todas esas actividades extraescolares que daban visibilidad al español y creaban comunidad en nuestro Liceo: La celebración de la Fiesta Nacional de España, concursos, viajes a España, el Club de Teatro...

2. ¿Consideras que durante estos años ha cambiado esa primera impresión?

Pues fíjate, si te decía que mi primera impresión fue la de estar aquí como en casa, una de las frases que más he escuchado en todos estos años es “¿Por qué has querido venir aquí? La gente hace el camino contrario”. Y yo siempre respondo. ¿Por qué no? Tenéis un país precioso y en el que vivo muy feliz. En estos años, cada persona que ha venido a visitarme, sin excepción, se ha ido feliz y maravillada por haber descubierto un país tan hermoso.

Y, si hablamos del Liceo, después de estos años, y a pesar de la pandemia, creo que al mirar hacia atrás me siento contento del trabajo realizado. Por supuesto dejo una Sección Bilingüe mucho más fuerte que la que encontré, con mayor nivel, con más vitalidad y con más cohesión entre los diferentes cursos. Por mi parte dejo viajes a Madrid y Toledo; a Cantabria, Asturias y Galicia (norte de España); Y el último a Sevilla, Córdoba y Granada (Andalucía). Espero que mi sucesor complete el ciclo realizando el viaje que la pandemia nos robó, a Barcelona y Valencia. También dejo mi celebración de la Fiesta Nacional, llena de regalos y de premios, con su ya clásico Concurso Escolar de Tortilla de Patata, y que se ha convertido en una tradición del Liceo, y es algo que me enorgullece. Naturalmente, no puedo dejar de recordar el teatro. Ha supuesto horas y horas de mi vida, donde he creado un Club de Teatro del que me siento feliz y orgulloso, y con el que cada fin de semana hemos estado compartiendo arte, amistad y vida. Ni siquiera la pandemia nos detuvo y mantuvimos nuestras reuniones y ensayos en línea. Y el durísimo trabajo ha sido reconocido. En las tres ediciones del Festival Nacional de Teatro en Lengua Española en que participamos obtuvimos dos veces el primer premio y el segundo en la restante.

Y, lógicamente, debo referirme a los estudios. Soy muy consciente de lo mucho que he exigido a mis alumnos y, en ocasiones, ha sido complicado que ellos entendieran la necesidad de esforzarse tanto por asignaturas que solamente tienen una hora semanal de clase. Y ha sido también difícil para mí mantenerme desde el primer día firme en mi posición y ser capaz de llegar hasta hoy defendiendo la misma intención y metodología. Desde el curso IX he buscado orientar cada hora de clase a un objetivo, que debe ser compartido, que es el del Bachillerato Español. No ya por las becas que ofrece para estudiar en universidades españolas, o por su reconocimiento del nivel B2 en lengua española, simplemente por el hecho de que cada alumno de la Sección Bilingüe merece optar a este título y demostrar que sus años de estudio en un sistema bilingüe y el esfuerzo extraordinario desempeñado han existido.

INTERVIU

Como ves, mis primeras impresiones no sólo han mejorado, sino que me he dedicado con mucho trabajo e ilusión a cambiar los aspectos negativos que estaban a mi alcance y, espero, que así lo valoren los compañeros, los alumnos y las familias. Por mi parte me llevo el cariño de muchísimas y muchísimas personas que, especialmente en estos últimos días, me lo están demostrando y me hacen sentir que algo he hecho bien. Es algo que me emociona más de lo que pensáis.

3. Ahora queremos proponerte regresar a tu historia personal, hasta el periodo de tu infancia o adolescencia. ¿Podrías hablarnos de tu mejor recuerdo de aquella época?

– Inevitablemente, siendo profesor, estando junto a adolescentes, y pasando tanto tiempo en el Liceo me vienen continuamente a la cabeza imágenes de mi época de estudiante. Comparo situaciones vividas, comportamientos, preocupaciones y, sin quererlo, me veo observando en qué hemos cambiado o en qué nos parecemos. Mi colegio era bastante diferente a este. Al margen de ser español, era un centro de la Compañía de Jesús (Jesuitas). Algunos de los alumnos tuvieron ocasión de conocerlo en nuestro viaje por el norte de España. El modelo de educación que recibí se basaba en, desde pequeños, fomentar en nosotros la responsabilidad y la auto exigencia, al tiempo que nos inculcaban el servicio a los demás.

En estos días de final de curso me acuerdo de las Fiestas Colegiales. Eran toda una tradición en mi colegio e incluso para la ciudad. Duraban tres días y venía gente de todo Gijón, mi ciudad. Los profesores organizaban todo tipo de actividades y festivales junto a los alumnos mayores, y estos tenían la obligación de cuidar y divertir a los más pequeños. Era genial cuando de pequeño disfrutabas tanto gracias a alumnos mayores, y cómo de mayor devolvías tú esos años de diversión volcándote con los pequeños. Los meses antes de las Fiestas pasábamos tardes y tardes, y fines de semana, preparando y ensayando los bailes y las actuaciones. Y en los días de las Fiestas todos disfrutábamos como locos de los juegos, torneos, concursos y espectáculos; Ya fuera participando, organizándolo o viéndolo... incluso nos divertíamos en nuestros obligados turnos de limpieza, recogida de basuras, venta en los bares y tiendas, barriendo los patios...

Hoy me doy cuenta de lo mucho que este tipo de cosas han contribuido a formarme y me veo dedicando, con igual ilusión, tantísimo tiempo de mi vida a actividades que, aunque escapan de mis obligaciones, contribuyen a educar quizá aún más que las propias clases a mis alumnos. Y quiero pensar que ellos así lo valoran y agradecen.

4. Dada tu formación de historiador, si tuvieras la posibilidad de viajar al pasado, ¿en qué época histórica te gustaría vivir?

– Soy un historiador amante de su profesión y de la materia. Dedico gran parte de mi tiempo libre a leer, escribir y seguir aprendiendo e investigando. No obstante, considero que no tengo una visión romántica del pasado. Sinceramente, debemos desterrar la idea de que algún tiempo pasado fue mejor. Debo afirmar que no es así. Jamás, y a pesar de todo lo malo que nos rodea, el ser humano ha gozado de la calidad de vida y la paz que vive hoy. A pesar de las tragedias y desgracias, el progreso colectivo de la humanidad ha seguido adelante, por lo que el momento actual se convierte en el mejor de la historia humana, del mismo modo que confiamos que el de mañana sea aún mejor.

5. Si tuvieras que vivir retirado por un tiempo en una isla, ¿qué libros pondrías en tu equipaje? Nombra tres títulos.

– Sin duda, el primero de ellos sería un libro titulado “Cómo sobrevivir en una isla desierta”. Los otros dos estarían en blanco para poder llenarlos con mis palabras. Una persona como yo, que necesita tanto comunicarse con los demás, no podría sobrevivir a un retiro como este sin poder plasmar sus pensamientos, reflexiones y experiencias de alguna manera.

Al final de nuestra entrevista, queremos viajar hacia el futuro, en el que nos gustaría volver a encontrarnos y a colaborar. ¡Muchas gracias por tu trabajo, por tu implicación y por tu profesionalismo y te deseamos que tengas mucha suerte en tu vida profesional y personal!

Legenda Timpului

Sofia Surdu, 5B

Când numai cerul și pământul existau, era un copac. Nici Dumnezeu nu-și mai amintea de vremea când acesta nu stătea în câmp singur... Era puternic, de parcă vântul și furtunile nici măcar nu l-ar clinti.

Dar, într-o noapte, când te așteptai mai puțin, copacul a fost lovit de fulger și despicat în trei.

Desigur, lumea nu știa sau nu a observat, dar fiecare parte era diferită: prima era doar o crenguță ce avea două frunze singuratiche, dar totuși împreună. A doua era mai puternică și avea flori viu colorate. Dar a treia era precum o sabie ridicată spre cer ce părea mai de încredere decât celelalte fiind înțeleaptă, gata să dea sfaturi.

Poate că nimeni nu s-a oprit din drum să-i dea atenție copacului, dar cumva toată lumea știa că ceva s-a schimbat...

Portret

Sofia Surdu, 5B

Eu și tu. Tu și eu. Noi...Dar cine ești tu? Sau eu?

Eu sunt... cineva... Tu, o pisică. Gigantică. Eu sunt normală, dar tu ești...diferită. Ai blana deasă precum firele de iarbă, de culoarea pietrelor ce stau la malul râului. Coada este energetică, ca și cum ar vrea să plece la joacă, mustățile sunt gata să atace. Ochii sunt de un verde înșelător și prețios precum zâmbetul unui copil.

Ești amuzantă. Până și șoarecii ar râde la glumele tale! Atunci când ai un ghem la care ții, încerci să te joci cu el, dar, fără să vrei, îl zgârii cu gheruțele tale și te pedepsești singură că l-ai rănit. Nu ți-ai pierde speranța nici într-un milion de ani, pentru că știi că vei reuși, mai devreme sau mai târziu.

Când ești tristă sau supărată nimeni nu-și dă seama, pentru că îți ascunzi tristețea în spatele unei glume. Și, chiar dacă nu pare, pentru mine cel mai dureros este să te văd fără bucurie, cu inima într-un mozaic de emoții nenumărate, plângând cu lacrimile curgându-ți pe blana lucioasă.

Probabil nu știi cine sunt. Și am să păstrez secretul.

Mihail AVĂRVAREI, 5C

Întoarcere în timp

Sofia Surdu, 5B

Încă de mică iubeam ca bunica să-mi spună povești despre copilăria sa. De cele mai multe ori uita finalul sau unde s-a întâmplat. Începeam să-mi doresc să fi fost acolo.

Într-o zi, în timp ce-mi făceam temele, am simțit cum ceva mă cheamă spre fereastră. Nu-l vedeam, dar știam că există.

Pe măsură ce timpul trecea, mă chema mai des. Până ce într-o zi n-am mai rezistat. Am ieșit pe fereastră. Am închis ochii și am pășit în gol.

Stăteam pe iarbă, fiind puțin amețită. Locul acela avea un aer familiar: hambarul verde, căsuța mică... M-am ridicat și-am mers în hambar. Acolo era o fetiță.

– Vrei să ne jucăm? spuse ea încântată.

Atunci am realizat că acea fetiță era bunica mea. Cu lacrimi în ochi am îmbrățișat-o și i-am răspuns:

– Desigur!

Aceea a fost cea mai frumoasă după-amiază din viața mea. Și n-o s-o uit niciodată.

Draga mea țestoasă - Portret

Denis Nicolae Văduva, 5B

Printre ființele dragi care mă înconjoară este, la loc de cinste, și o minusculă vietate, pe care am primit-o drept cadou mai mult obligat, după ce rămăsesem în ziua respectivă cu ochii privind lung la ea cum se bălăcea în lumea ei ca o coajă de nucă, într-o vitrină de magazin de animale de companie: o broscuță țestoasă.

Deși măsurând abia câteva degete și părând o pietricică în plus pe lângă pietrele care o înconjurau, părea a fi foarte deșteaptă. Era prima mereu când pe lângă ea cădea vreo bucăciță de mâncare, întinzându-se rapid după ea cu gâtul său subțire și lung urmărind-o cu ochii săi micuți și rotunzi înconjurați de linii verzii, drepte sau răsucite în desene complicate.

După ce am luat-o acasă, am observat de-a lungul timpului că are obiceiul de a se apropia de mine și cu gesturi atente de a-mi urmări mișcările mâinii știind parcă, pe undeva, că numai de acolo poate veni mâncarea. Astfel fețișoara ei mică se ivește de sub carapace cu încetineală, se înalță să mă privească de pe piatra de unde stă cocoțată și se încălzește la soarele ei imaginar din mintea sa apoi deschide gura și își primește liniștită recompensa. Ador când face asta.

Într-un fel, sunt aproape convins că este conștientă de ea însăși și că este generoasă, amabilă și binevoitoare căci are grijă în fiecare zi de surata ei mai mică, o altă broscuță cumpărată de curând, pe care o lasă în permanență să prindă un loc bun la lumină pe piatră și chiar să i se urce în spinare.

Draga mea broscuță țestoasă este un adevărat partener de joacă.

Anca STOICA 5C

Satul izolat

Vlad Mazilescu, 6A

Satul în care am trăit toată viața nu apare pe nicio hartă, pe niciun GPS, pe niciun ziar. Motivul pentru această lipsă de vizibilitate este faptul că nimeni nu a ieșit din satul acesta de milioane de ani. Când satul a fost creat, dinozaurii încă mai existau pe pământ, iar, pentru cultura voastră generală, trebuie să menționez că oamenii din acest sat au descoperit geamul, în urma aprinderii unui foc pe marginea râului. Satul a fost plasat strategic, înconjurat de munți și păduri extrem de dese și, dacă nu ar fi fost curiozitatea mea, oamenii încă ar fi crezut că dinozaurii sunt pe pământ.

Cât despre mine, eu sunt un băiat de 14 ani și o să vă zic o poveste. Această poveste începe cu patru luni în urmă.

Eram mai curios ca niciodată să văd ce se află în afara satului, după munții colosali, deasupra pădurii întunecate. Dar părinții mei credeau că este o idee copilărească să mă duc, să ies din satul care „a salvat umanitatea”.

Într-o seară, iau cearșaful și îl prind de un cui, după care cobor pe el în grădină. Mă uit în spate o ultimă dată și sar gardul. Nu se vede nimic în pădure, așa că mă așez pe jos și mă culc.

Următoarea zi mă ridic și fug cât de repede pot în adâncurile pădurii. Fug printre tufșurile roșii ca sângele, pe sub copacii portocalii ca dovlecii, prin iarba care acum arată ca un soare, galbenă ca aurul, un galben care-mi dă speranță.

Dintr-o dată dau cu ochii de ceva. E un animal ciudat, dar frumos. Are o culoare maronie ca lemnul proaspăt tăiat. „Am auzit de acest animal!”, gândesc eu. „Căprioară!” Strig, însă ea fuge. Continui să merg prin pădure până când văd cel mai frumos loc din lumea mea!

Era un lac, soarele pătrundea în pădure pe aici. Razele se așterneau pe apă, animalele erau adunate să se adape, copacii erau de un galben auriu iar păsările făceau o pătură deasupra copacilor și a lacului. Mai merg o vreme și mă opresc pe o stâncă.

Un sat enorm cu case colosale și căruțe care merg singure se așterne în fața mea. Sunt în stare de șoc, dar simt o mână pe umărul meu. Mă întorc și îl văd pe tata cu cel mai larg zâmbet pe care l-a avut vreodată. Cu lacrimi în ochi, rostește cu o voce blândă:

– Frumos, nu-i așa?!

Ana CHIRILĂ, 6B

Răspunsul Marelui Rege

Matei Răducu, 5B

Au fost odată ca-n povești, au fost ca niciodată, într-o cetate, peste mări și țări, atârnată pe marginea pământului, un fiu și o fiică de crai. Aceștia așteptau de șapte luni și șapte zile întoarcerea Craiului și a Crăiesei, părinții lor, dintr-o călătorie care avea ca scop întâlnirea Marelui Rege, regele întregului Pământ. Acesta locuia într-o colibă modestă pe cel mai înalt vârf de munte, deasupra norilor și a stelelor. Cei doi plecaseră cu scopul de a afla soarta regatului lor, dar și de a alege un prinț pe măsura fiicei lor, delicată ca o floare de cireș japonez.

Dar timpul trecea, iar cele șapte luni și șapte zile s-au transformat în opt luni și opt zile, în nouă luni și nouă zile...

Îngrijorat, fiul de crai se hotărî să plece în căutarea lor și să călătorească într-un balon cu aer cald pe care și l-a făurit din cel mai bun lemn și cel mai fin bumbac ajutat de Uriașul Baobab, prietenul său din copilărie, cel mai loial dintre toți uriașii, cel mai bun dintre toți supușii. Uriașul, îngrijorat de călătoria periculoasă în care fiul de crai dorea să pornească, a insistat să îi fie alături de-a lungul ei.

Și timpul trecu... iar cei doi porniră la drum. Merseră o zi, două, șapte, nouă...

Ajunși deasupra oceanului albastru se porni din senin o furtună, iar balonul cu aer cald începu să se rotească cu putere. Funiile i se alungiră, iar flacăra i se stinse. Au fost prinși într-un vârtej rotindu-se o dată, de două ori, de șapte ori, de nouă ori în jurul tornadei formate. Fiul de crai își scoase floreta încercând să străpungă norii, să se lupte cu furtuna, dar de fiecare dată când lovea aerul, norii se

înfuriau și mai puternic se învârteau. Uriașul încercă să sugrume picăturile de apă, mari cât o ghiulea, dar acestea se revoltau înmulțindu-se la nesfârșit. Văzând că singuri nu pot reuși, cei doi își uniră forțele. Fiul de crai strânse funiile iar Baobab începu să sufle cu putere. Plămânii uriașului începură să doară, iar mâinile fiului de crai să fie străbătute de un fior înțepător, dar cei doi nu renunțară, luptând și luptând cu furtuna. Ridicându-se deasupra ei, aceștia au ajuns la Lună. Vrăjitorul Vântului, cel care provocase acest dezastru, veni să îi cunoască pe singurii care reușiseră să scape de magia lui. Învins, le spuse că le poate îndeplini orice dorință. Fiul de crai ceru să îi ducă la Crăiasă și la Crai. Aceștia se aflau în urcare pe muntele stâncos al Marelui Rege. Erau bine sănătoși, dar așteptau de miliarde de minute la o coada lungă, căci oameni de peste tot doreau să afle ce le rezervă viitorul. Aflând prin ce au trecut cei doi, Craiul își dădu seama că nu avea nevoie de prezicerile Marelui Rege pentru a se asigura că regatul său urma să fie pe mâini bune, condus cu înțelepciune și curaj. Răspunsul la toate întrebările sale se afla în fața lui. Mai mult, Crăiasa își dădu seama că fiica sa nu va găsi un pețitor mai bun și mai blând decât Uriașul Baobab, astfel că, în semn de recunoștință, îi oferi uriașului onoarea de a se căsători cu fiica sa.

Se întoarseră la împărăție, toate întrebările lor având acum răspuns. Aceștia petrecură o zi, două, șapte, nouă, fericiți de modul în care Marele Rege, indirect, reușise să le alunge neliniștea și să le arate calea cea dreaptă.

Călătorim în timp...

Laetitia Maria Hossu-Longin, II A

Călătorim în timp prin gânduri și speranțe
În străfunduri cu dor ne afundăm
Trecutului farmecul de-am putea să-i luăm...
Căci din greșeli nu vrem să învățăm...

Pretindem că știm totul, dar nu facem nimic
Și din păcate timpul nu se-ntoarce ...

Călătorim în timp prin visuri, idealuri
Și ne dorim cu patos să schimbăm ceva
Nimicul e esența și dorul e amarul...
Trecutu-i altceva.

Noi suntem mici pe lângă timpul care trece
Într-o mașină a timpului de am putea să stăm
Speranțe și-amintiri noi vrem să căutăm
Și în trecut mai tare noi ne afundăm.

Călătorim în timp prin esența de parfum a bunicii,
simțind cum dorul trece.

Și o simțim, iubindu-ne de mici
Ea ne-a crescut de când eram pitici...

Călătorim în timp în parcuri și grădini
Înconjurați de cei mai dragi vecini.
Și ascultăm degrab' un glas dojenitor
Care-a rămas acum parfum risipitor.

Călătorim în timp prin poze și-amintiri
Călătorim purtați de flori și păpădii
Călătorim pe punți de curcubeie
În măreția visurilor asunse prin mărgele...

Călătorim în timp când ne pierdem în trecut
Când nu conștientizăm că au fost și că nu mai sunt...
Când ne lăsăm iubirea să dăinuie-n neant
Iar fericirea o uităm într-un colț pribeag.

Călătorim în timp cu texte și scrisori
Ce trădează farmecul din ochii tăi acum goi
Călătorim în timp dorind să ne schimbăm
Uitând, treptat, treptat, să ne acceptăm...

Călătorim în timp dorind să reținem
Momentele frumoase și clipe de extaz
Uitând că noi de fapt uităm ce vom simți
Vom reține și chinuri, și eșec, și suferință
De am putea schimba ceva... acolo, o dorință..
Trecutu-i ireversibil și oamenii efemeri
Nici de ai vrea, trecutului nimic nu poți să-i iei

Timpul

Sofia Maria Matei, 6B

Mamă, aș avea o întrebare!
Mama a clătinat din cap, în semn de aprobare.
De ce este atât de important timpul?
Are legătură cu anotimpul?
Timpul este foarte prețios
Acesta este foarte de folos.
Să-l folosești corect,
Că altfel nu-și face efect.

Și dacă putem călători în trecut?
Nu ne-am mai fi născut.
Din păcate nu putem.
Timpul e așa cum e
Și dacă ne-am duce în viitor
Ai putea fi creator
Pentru noua tehnologie,
Să fie mai multă magie.

Si e totul în armonie.
Se apropie luna iunie.
Oh, mamă, intrăm în vacanță!
Nu are nicio importanță...
Iar o să înceapă școala
Și iar începe oboseala.

Mai bine în prezent să stai
Ca să rămâi ca un diamant
Strălucitor, captivant.
Timpul trece ca o suflare din nai...

Anca STOICA, 5B

Cronicile din Pădurea Fermecată

Maria Hila, 5A

Odată, cam acum 1000 de ani, chiar și mai bine, era o pădure fermecată unde toți elfii, zânele, spiridușii, gnomii, sirenele, ștrumpfii, trolii, centaurii și ciclopii trăiau în pace și armonie. Un loc plin de unicorni și copaci-filozofi. Un loc în care toți foloseau un singur element: magia. Acest loc nemaipomenit se chema Frondonia.

În Frondonia, singurul lucru magic nu era doar magia, ci și ajutorul pe care oamenii și-l dădeau, unul altuia. Chiar dacă erau mai mici sau mai mari, în apă, pe pământ sau în aer, nu-i oprea nimic și nimeni să se ajute reciproc.

Dar toată armonia aceasta dintre ființele magice era datorată și lui Idon Saffron Kettleburn. Acesta provenea dintr-o familie de vrăjitori de pe alt tărâm, care în tinerețe a vrut să caute locuri noi și astfel a ajuns în Frondonia. A apărut timp de o sută de ani Frondonia, îmblânzind dragonii cu creastă roșie, ajutând școlile să învețe magia și stabilind niște reguli de bază. Fără el, Frondonia ar fi fost probabil o harababură totală.

Dar Frondonia nu a fost mereu un loc minunat. După moartea lui Saffron, a început un război teribil. După ce Saffron a pierit, toate ființele magice s-au panicat, fiindcă nu mai exista cineva de care să asculte și care să le păzească. Așa că toți gardienii creaturilor magice s-a adunat, ca să aleagă un nou păzitor al pădurii fermecate.

Alkyone, gardianul elfilor și cel mai înțelept dintre gardieni, a decis că ar fi mai bine să aleagă drept păzitor tot pe cineva din afara pădurii fermecate, ca să nu existe surse de conflict între creaturile magice și pentru ca păzitorul să fie loial, drept, blând și bun la suflet. Toți gardienii au fost de acord cu ideea lui Alkyone, mai puțin Galeus, gardianul trolilor, care credea că el ar trebui să fie păzitor, deoarece era mai mare și mai vrednic, și Veran, gardianul ciclopilor, care credea același lucru ca și Galeus.

Trolii și ciclopii care, de obicei, se înțelegeau, au început să se certe, fiecare ținând ca gardianul lui să fie apărător. Oricât de mult ar fi încercat ceilalți gardieni să-i oprească pe Galeus și Vervan, cei doi au ajuns la război. Pădurea fermecată și plină de bucurie s-a transformat astfel într-un haos total.

Trolii și ciclopii și-au construit bariere pe teritoriul lor și asta îi afecta și pe ceilalți, deoarece unii aveau prieteni buni sau chiar rude după acele bariere. De parcă nu ar fi fost destul, Galeus începu să controleze totul. Sirenele nu mai ieșeau din peșterile de coral fără știrea lui Triton și a lui Galeus, zânele nu mai aveau voie să trimită scrisori, iar centaurii nu mai aveau permisiunea să călărească în afara pădurii.

Alkyone se gândea serios ca elfii să părăsească pădurea în secret. Tot în secret, la miezul nopții, Alkyone i-a chemat pe ceilalți gardieni, în afară de Galeus și de Vervan. Ei au decis că le-ar fi mult mai bine despărțiți, măcar până când Galeus și Vervan își vor termina războiul. Așa că, toți gardienii fiind de acord cu fuga și izolarea, au trezit creaturile magice. Din acea noapte, nicio creatură magică nu a mai putut vedea un alt fel de creatură magică. Sirenele s-au dus într-o lagună

uitată de lume; zânele au zburat spre un imens copac-filozof, ascunzându-se în scorbura acestuia; ștrumpfii s-au ascuns într-un loc cu multe ciuperci, pe care le foloseau drept case. Fiecare specie de creaturi mistice și-a găsit un loc „mai bun de trăit”, ziceau ele.

Dar anii au trecut și magicele creaturi au uitat de povestea asta. Erau de acord cu ideea de a fi separate, dar speranța încă mai trăia. În satul elfilor, un loc frumos, izolat de lume, trăia o tânără elf care gândea diferit de ceilalți elfi. Era frumoasă și deșteaptă. A avea niște urechi ascuțite, la fel ca elfii, niște ochi mari și turcoaz, buze subțiri, dar roz și nas ascuțit. A avea un păr auriu despletit, iar bretonul îi crescuse împletit în două codițe care îi cădeau pe umeri. În frunte avea un cristal de un albastru strălucitor, ceea ce însemna că era elf de apă.

Fiecare elf se naște cu un cristal în frunte, de culori diferite, indicând puteri diferite. Normal, puterile se moșteneau de la părinții care îl ajutau să le stăpânească. Dar în cazul Lyrei, tânăra elf, nu existau părinți. Părinții ei au dispărut când Lyra era mică și acum împlinea cincisprezece ani. Dar nu se știe din ce motiv, Lyra era convinsă că părinții ei încă mai erau undeva acolo.

Lyra era în grija lui Alkyone care se atașase de ea și, la cererea ei, i-a făcut o cabană numai a ei. Lyra era îndrăgostită de aventură și de dreptate. Și chiar dacă toți credeau că le e mai bine în acest sătuc izolat, Lyra credea că toți se înșală. Credea că le-ar fi mai bine împreună, din nou.

PE ARIPI DE CUVINTE

Între timp, în scorbura din copacul de la capătul satului, Alkyone primi o scrisoare misterioasă.

– Alkyone! strigă Grizin, mesagerul lui Alkyone. Ai primit o scrisoare!

– Grizin, ce mi-ai adus? întrebă Alkyone posomorât.

– O scrisoare, Alkyon. E de la..., Grizin oftă îndelung,... Galeus!

– Galeus! exclamă Alkyon. Vrea să încheie războiul, ca să ne întoarcem?! Citește-mi, Grizin!

– Bine, spuse Grizin: „Alkyon, gardianul elfilor, am fost în căutarea ta timp de o sută de ani și acum ți-am găsit satul. Eu și Vervan încă mai suntem în război și e mai rău decât crezi. Vervan vrea să îi cucerească pe toți și celor care nu vor să se supună lui le vor fi luate sufletele. Te rog să iei parte la război alături de mine! Frondonia nu mai e cum a fost, acum e doar o amintire a ce a fost odată. Dacă nu o să iei parte la război alături de mine în satul elfilor, o să se întâmple același lucru ca și în Frondonia.”

Urmă o tăcere mormântală, până când Alkyon sparse gheața.

– Grizin, dacă Galeus știe unde suntem, s-a terminat cu noi. Trimite niște scrisori și celorlați gardieni să ne întâlnim diseară. Nici nu mă gândesc să accept invitația lui Galeus la război. Va trebui să ne găsim alt loc unde să mergem. Dar nu vrem să știe elfii nimic.

Până una alta, Lyra era gata să-i spună lui Alkyone că ar trebui ca și elfii din ziua de azi și toate creaturile magice să se cunoască.

Lyra s-a dus la arborele de la capătul satului, ca să vorbească cu Alkyone și să-i schimbe părerea.

– Stop! se auzi o voce pițigăiată. Lyra, Alkyone este ocupat acum. Nu primește invitați.

Era Fab, paznicul lui Alkyone.

– Bine, Fab! spuse Lyra îndepărtându-se.

Dar când Fab nu era atent, Lyra se furișă pe lângă arbore și se cățăără în el. A găsit o ușă care dădea înăuntru arborelui. A ajuns într-o cameră, nu era sigură a cui. Dar văzu o siluetă care se uita în scorbura copacului. Era înveșmântată cu o robă verde, împodobită cu pietre semiprețioase, și ele verzi. Avea părul alb și lung, dar și așa se vedea că nu era bătrân. Lyra și-a dat seama de la început că era Alkyone.

A încercat să meargă ușor până la el, dar...

– Bună, Lyra! spuse Alkyone. Ce dorești?

– Bună, Alkyon! spuse Lyra, intimidată puțin de privirea fixă a lui Alkyon. Am venit, ca să... ca să...

– Te ascult...

– Ca să îți zic că ar trebui ca toate ființele magice să fie împreună din nou! zise Lyra foarte repede, pentru ca Alkyon să nu se supere auzind asta.

– Și eu cred exact la fel, zise Alkyon foarte calm.

– Serios? întrebă Lyra foarte surprinsă de răspunsul lui Alkyon.

– Absolut! spuse Alkyon și mai calm. Dar, din păcate, acest vis nu se poate împlini.

– De ce? întrebă Lyra curioasă.

– Păi, în urmă cu două sute de ani, toate ființele magice trăiau în armonie. Până când Saffron, păzitorul creaturilor magice, a murit. Atunci Galeus a vrut ca el să cucerească totul, la fel ca Vervan, iar cei doi, neputând să se înțeleagă, și-au declarat război. Frondonia, despre care ați învățat la școală, devenise oribilă. Iar noi, ceilalți, am fost obligați să părăsim definitiv Frondonia. De atunci, am trăit izolați de toți ceilalți chiar aici, în satul elfilor, timp de o sută de ani. Dar, din păcate, Galeus ne-a găsit și va trebui să fugim undeva unde putem fi siguri că o să trăim fericiți și fără griji, deoarece Galeus sau Vervan nu ne vor putea găsi. Și anume în Dimensiunea Vrăjitorilor.

Lyra încremeni. Era șocată de cruda istorie pe care i-a povestit-o Alkyone. Dar, brusc, Lyrei îi veni o idee care îi readuse zâmbetul pe buze.

– Dar cum ar fi dacă, în loc să fugim, ne-am întoarce în Frondonia? întrebă Lyra plină de încredere.

– Poftim?! se miră Alkyon, surprins de ce putuse să spună Lyra și, în plus, fiind atât de veselă.

– Da! Dacă noi am opri războiul, împăcându-i pe cei doi gardieni, totul ar fi ca înainte.

– Și cum ai de gând să faci asta? întrebă Alkyone foarte serios. Lyra, Galeus și Vervan sunt doi gardieni foarte puternici care au înnebunit. Cum crezi tu că o să-i împaci, dacă ei nu au putut să încheie războiul nici într-o sută de ani?

– Păi, chiar și așa ar mai fi o cale...

– Nici nu vreau să aud! i-o tăie scurt Alkyone. Mâine dimineață plecăm în Dimensiunea Vrăjitorilor!

În final, Alkyone îl chemă pe Fab, înainte ca Lyra să mai scoată vreun sunet. Fab fusese foarte supărat să vadă că Lyra, cea căreia i-a spus că nu are voie la Alkyone, se afla exact în camera sa.

– Ce ți-am spus eu ție? tună bosumflat Fab, în timp ce cobora scările din stejar, în formă de spirală, de mână cu Lyra, de două ori mai mare ca el. De ce nu mă ascuți niciodată?!

Lyra tăcu, până când ajunseră la rădăcinile arborelui. Acolo, Fab o dădu afară pe ușă și îi sugeră să nu mai iasă din cabana ei. Lyra se îndreptă spre casă, posomorâtă că nu putuse să-l convingă pe Alkyone în legătură cu întoarcerea în Frondonia. Cum ajunse acasă, Lyra se trânti în patul ei albastru, gândindu-se: „Alkyone îmi e ca un tată, nu pot să nu-l ascult. Dar tot cred că fuga nu este o soluție.” Iar atunci îi veni o idee prin care să nu-i bage pe elfi în belea. Era convinsă că cea mai bună idee era să meargă singură în Frondonia. Era destul de periculos, dar era hotărâtă să înceapă călătoria. Doar așa putea să-și atingă scopul, chiar dacă își punea viața în pericol.

În ghiozdanul ei de plecare, făcut din mușchi, își băgă două mantale cusute cu fir de apă, pe care doar elfii de apă

Îl puteau face și care țineau de cald; își luă jurnalul pentru notițe, cele trei perechi de pantofi cu perle din scoici și un inel în culorile roșu și albastru. Acest inel era tot ce mai avea de la părinții ei, asta știa sigur. De fapt, nu-și aducea aminte prea bine, dar Alkyone i-a spus că acest inel era în leagănul de copii cu care o legănau părinții ei când era mică. Pe atunci se întâmpla ca elfii să părăsească Frondonia. Tot în ziua aceea dispăruseră și părinții. Acel inel îl purta peste tot, deoarece i se părea că îi dă putere când îl purta.

Așteptă să se însereze că nu va putea să se Satul Elfilor, deoarece întuneric. Când ieși de lucruri magice

Își căută un loc și găsi o cabană Cabana nu din Satul destul de

C a b a n a unele șipci rupte. Pe acoperiș floare, iar lemnul din nu era vopsit și nici o mică verandă cu niște un scaun fără un picior.

Lyrei îi era puțin frică să bată la ușă, dar își luă inima în dinți și ciocăni. Pe ușă scria: „Nu intrați!”. Lyra era înfricoșată. Așa de rău nu se simțise în viața ei. Mai observă că atunci când bătuse la ușă îi intraseră niște așchii în mână de la lemnul neîngrijit al ușii. Îi era foame, frig și somn; iar mâna i se înroșise și o durea. Nu avea nici cum să caute alt loc de înnoptat deoarece aici era singurul loc luminat de lună, iar peste tot era întuneric beznă și se putea răătăci. Îi era frică pentru prima dată în viața ei și nu ca atunci când dădea test la mateagică, la care nu se descurca deloc. Îi era frică într-adevăr. În casă nu părea să locuiască cineva. Aștepta deja de zece minute. Era pierdută! Cel puțin așa credea ea.

Dintr-odată se auziră foșnete și urlete de lup.

– Cine-i acolo?! Întrebă Lyra din ce în ce mai speriată, sperând totuși să-i răspundă cineva.

Din tufișuri se ițiră deodată mai multe perechi de ochi sticloși și parcă acel urlet înfiorător se apropia și mai mult. Lyra încremeni. „Gata, asta este sfârșitul meu”, își spuse Lyra în sine sa. „Și cel mai rău este că nu mi-am putut ajuta cu nimic satul!”

Dar, chiar în momentul acela în care Lyra era încolțită de lupi, se auzi un galop grăbit. Lupii se speriară și o luară la goană. Cel care speriasse lupii era un cal înaripat, negru, cu aripi aurite. Calul era superb, iar Lyra se calmă la vederea lui. Frumosul Pegas era călărit de o siluetă ascunsă de gluga prinsă de pelerina sa; pelerina era făcută dintr-un material diferit de tot ce văzuse ea până atunci. Călărețul își dădu gluga

jos și se dovedi a fi o elfă, cam de vârsta Lyrei. Ce-i drept, cele două elfe semănau foarte mult, doar că se deosebeau prin câteva aspecte. Aveau amândouă acei ochi mari, turcoaz, aveau aceleași buze și exact aceeași vârstă și înălțime. Dar cea elfă avea puterea de foc și era cu părul mov și asimetric (pe o parte avea părul mai lung, iar pe cealaltă își prinsese o coadă împletită).

– Ce te tot uiți? spuse elfa misterioasă pe un ton sarcastic. Urci sau îți place aici?

Lyra urcă fără nicio ezitare. Oriunde era mai bine decât în acel loc. Când își mai reveni din șoc, Lyra prinse curaj și i se adresă călăreței-elf:

– Eu sunt Lyra! Numele tău care este și cum ai știut că eram în pericol?

– Bună! Eu sunt Karyna și noi, elfii, ne apărăm spatele.

– Și calul tău?

– De fapt, e un Pegas și o cheamă Lilia. Auzi, tu cum de ai plecat din sătucul tău perfect? Întrebă Karyna cu și mai mult sarcasm în glas.

– Pot și eu să te întreb același lucru, spuse Lyra, încercând să nu pară intimidată.

– Eu am întrebat prima!

– Păi eu am întrebat a doua!

– Foarte bine... spuse Karyna schițând un zâmbet în colțul gurii. Vezi tu, eu nu am fost niciodată în sat. Eu cred că atunci când a început războiul am fost abandonată de părinții mei. În fine, mi-am găsit un loc al meu și practic aia e casa mea, deci...

– Dar dacă părinții tăi nu te-au abandonat și acum te caută? Întrebă Lyra necrezând că niște părinți pot face așa ceva.

– Oricum, orice ar fi fost, acum e rândul tău să-ți spui povestea.

Lyrei îi era puțin teamă să-i spună adevărul, dar căpătă curaj și îi spuse tot ce trebuia știut.

– Wow! spuse Karyna, părând chiar impresionată. Și cum ai de gând să faci asta singură?

– Păi, aș vrea să vii și tu cu mine. Era cât pe ce să o pățesc, dacă nu erai și tu acolo.

– Glumești? Nici gând! Am o viață perfectă și spuse asta exact când ajunseră la cabana ei.

Lyra și uită că era călare, dar când dădu cu ochii de cabană, văzu că erau doar două diferențe între cabana Karynei și cabana de lângă sat. Cabana Karynei avea model elfesc și nu avea verandă. În rest, era cam la fel de neîngrijită, dar când intră în casă, constată că șemineul se afla în fața paturilor. Era foarte confortabil.

(va urma)

Mașina timpului

Mara Tonciu, 6A

Într-o zi liniștită cu soare arzător, Rosita se întoarse de la școală grăbită.

– Mamă, trebuie să realizez o temă uimitoare pentru școală.

– Ce trebuie să faci? zise mama curioasă.

– Trebuie să creez o mașină (nu contează de care) și să o și folosesc.

Rosita, o fată foarte creativă, se puse pe treabă. A luat uneltele de care avea nevoie din trusa tatălui său, a sudat fier cu fier, a asamblat bucăți cu bucăți și, BUM! gata „Mașina Timpului”.

Fata s-a gândit că trebuie să facă ceva uimitor cu ea, ceva ce nimeni nu făcuse, nu să plece în Evul Mediu sau Epoca de piatră, cum fac toți ceilalți. Ea va merge în școli din alți ani și va vedea cum se recreau copiii pe atunci, cum își vorbeau, dacă exista bullying etc.

Rosita, pregătită să călătorească, și-a luat rămas-bun de la părinții ei, s-a așezat pe scaunul mașinii și a spus: „Dragă mașinuță, du-mă într-o școală din anul 1925”.

Ajungând acolo, fata era tare uimită de faptul că în școlile de atunci nu puteau fi „amestecați” fete cu băieți. Rosita a nimerit într-o școală de fete (bineînțeles). Ea s-a împrietenit cu câteva fete de vârsta ei și i s-a părut foarte ciudat că nu existau telefoane, deci pentru a comunica trebuia să își trimită scrisori și bilețele; i s-a părut și mai ciudat că ele veneau în sarafane și că bullyingul nu era chiar atât de utilizat.

Rosita urcă iar în mașină și îi spuse:

„Acum, aș vrea să mă duci într-o școală din anii 1989, atunci când a început revoluția”. Mașinuța se conformă și o lăasă într-o școală oarecare de atunci.

Când intră pe ușa unei clase, văzu un tablou cu Nicolae Ceaușescu, dictatorul României. Toți băieții erau îmbrăcați în uniforme albastru închis, iar fetele aveau uniformă albastră cu bleu. Când Rosita a ajuns în acea clasă, copiii se pregăteau pentru a fi făcuți pionieri (în funcție de rezultatele lor școlare, elevii deveneau pionieri). Atunci copiii nu aveau telefoane și se jucau mult mai mult afara. Ei se jucau frunza, lapte gros etc. Fetei i-a plăcut perioada aceasta deoarece era cu totul diferită de perioada în care mergea ea la școală și se organizau cu totul alte evenimente decât acum.

Rosita rugă mașină să o ducă la o școală din anul 2010.

După ce ajunsese acolo, află că abia apăruseră Instagramul, Facebookul și rețelele sociale. Fetei i s-a părut foarte ciudat că elevii nu știau să posteze un story sau să fac un live, așa că i-a ajutat (cred că toți s-au bucurat că Rosita a ajuns pe acolo). Uniformele școlare nu mai erau, bullyingul era destul de folosit, iar lumea era cu totul alta.

Rosita ar fi vrut să trăiască atunci deoarece lumea nu era toată ziua cu nasul în laptop sau telefon, pentru că oamenii erau mai sociabili, pentru că pe oameni nu îi interesa doar cu ce te îmbraci sau cum arăți.

Avionul-fantomă

Ana Maria Fratea, 6A

20.04.2020

Dragă jurnalule,

Cădeam. Acesta este primul lucru pe care l-am realizat. Când m-am trezit, avionul în care mă aflam se prăbușea.

M-am uitat pe geam și am văzut cum ne apropiam, din ce în ce mai repede, de marea întindere albastră. „Sunt prea tânără. Nu pot muri!” am gândit panicată. Când am ajuns aproape de nivelul oceanului, ceva s-a întâmplat. O lumină orbitoare a fost tot ce am mai putut vedea. Când aceasta a dispărut mă aflam altundeva, într-un deșert și peste câteva clipe mi-am dat seama unde eram mai exact. Egiptul Antic. De unde știam că era antic? Piramidele la început erau albe iar vârful lor era nuanțat auriu. Când o fetiță a apărut în raza mea de vizibilitate, lumina și-a făcut din nou apariția. După aceea m-am trezit într-un sat destul de vechi, probabil.

Fetița, care apăruse anterior în raza de vizibilitate, era mai măricică acum. Cred că avea în jur de 12-13 ani. Am reușit să fac cunoștință cu ea, însă nu după mult timp iar am dispărut. Să fiu sinceră... nu mai țin minte care au fost următoarele locuri în care am ajuns, dar pot spune care a fost ultimul. Paris.

De data aceasta a fost mai straniu. Cădeam. Iar. Tot orașul arăta superb, luminile dădeau un efect de sclipire iar oamenii păreau a fi furnici.

20.04.2120

Dragă jurnalule,

Acesta este povestea unui pasager ce a călătorit cu Avionul Fantomă. Avionul a rămas în istorie cu această denumire din pricina opririi în timp o sută de ani. Adică 10 minute pentru mine.

Povestea cărăbușului

Isabella Ilie, 6A

Andrei, unicul fiu al familiei Cărăbușescu, s-a trezit transformat în gândac. Și de aici a început totul...

Doamna Stănescu era menajera familiei Cărăbușescu. Avea un suflet bun, iubea pe toată lumea și toată lumea o iubea pe ea. Ochii ei căprui erau ca două mărgele și mâinile ei erau atât de fine încât orice floare pe care o atingea rămânea la fel de proaspătă și colorată, la fel ca mireasma unei dimineți de primăvară. Un singur lucru nu-i plăcea... cred că puteți ghici ce. Bineînțeles, nu-i plăceau gândacii; chiar dacă era blândă și cu ei, nu-i lăsa în casă nicio secundă de când îi vedea.

În dimineața cu pricina, doamna Stănescu era ca de obicei la datorie, când... un țipăt puternic s-a auzit. Mama și tatăl băiatului, domnul și doamna Cărăbușescu, vin repede în bucătărie. Cu o voce îngrijorată domnul Cărăbușescu o întreabă pe menajeră:

– Ce s-a întâmplat, e totul în regulă? Ați pățit ceva?

– Vai, scuzați-mă dacă v-am speriat. Un gândac mai măricel m-a luat prin surprindere și m-a speriat. Nu am vrut să vă deranjez, a spus doamna Stănescu cu o voce speriată.

– Nu vă faceți griji, nu ne-ați deranjat. Am să prind eu gândacul și-l voi da afară.

– Vă mulțumesc! Micul dejun este gata în jumătate de oră.

– Bine, a spus tatăl băiatului aplecându-se lângă masă pentru a găsi găngania.

Andrei fugea în toate colțurile și se izbea de fiecare dată de câte un picior de masă sau de scaun, neobișnuindu-se cu noile lui picioare. Așa că nu i-a fost greu domnului Cărăbușescu să-l prindă și să-l dea afară, în grădina plină cu flori și diverse insecte. Ajuns în grădină, s-a uitat în jur să vadă ce poate să facă pentru a reveni la forma lui normală. A fugit, cât a putut el de bine, spre cea mai apropiată floare pentru a se putea gândi ce să facă sau cui să-i ceară ajutorul. Prima floare pe care a văzut-o era foarte înaltă și de aceea cu greu a ajuns la ea, dar priveliștea de pe minunăția aceea galbenă nu se putea compara. Soarele de abia se ridica pe cer, arzând cum nimeni nu poate descrie. Adierea ușoară a vântului trimitea mireasma florilor din copaci peste tot și ciripitul păsărilor acompania această priveliște memorabilă, pe care Andrei sigur nu o va uita. Stând cu gândul la priveliște a uitat de ce venise aici. Apoi, privind în jur, apoi înspre mâinile sale, și-a amintit. Imediat a început să strige:

– Ajutoooooor!!! Am o problemă!

Toți s-au uitat la el, dar doar o buburuză s-a dus să vadă despre ce este vorba, văzându-l atât de agitat. Așa că ea a venit cât de repede a putut și cu un glas subțirel l-a întrebat:

– Bună! S-a întâmplat ceva? Te pot ajuta?

– Da, vă rog! Arăt așa de azi-dimineață și nu știu cum s-a întâmplat. Am fost dat afară din casă și nu știu cum să mă întorc la forma mea inițială.

– Adică..... Tu nu ești un cărăbuș?

– Nu.

– Nu știu ce să spun..... Nu este ceva ce se întâmplă des, dar cred că știu cine poate să te ajute, spuse ea cu o voce parțial misterioasă.

– Cine? Te rog, a spus Andrei făcând ochii mari.

– Miericica, mămica tuturor albinelor, ea le știe pe toate. Dacă vrei să o găsești trebuie să mergi la acel copac de peste drum; ea cu siguranța te va ajuta! Îi spuse ea arătând pe unde să o ia.

– O! Mulțumesc foarte mult! Sper că ne vom revedea!

Dar privind în jur a văzut că vorbea singur și că buburuza plecase.

Așa că s-a odihnit un timp și a pornit apoi cu piciorușele lui micuțe și negre spre copacul în care i se va răspunde la orice întrebare. Mergând și mergând și iar mergând a ajuns, într-un final, la mărețul copac. Partea cea mai grea pentru el nu a fost mersul, deoarece se obișnuise cu piciorușele lui, ci urcarea până la stup. Și-a început drumul și urcă,urcă, chiar se obișnuise cu viața de gândac..., dar nu mai e timp de vorbit și de admirat viața micuțului pentru că deja a ajuns în fața stupului. Stupul era de un galben așa deschis, cu mici nuanțe de auriu și cu mierea care atârna pe lângă ea așa de cristalină și viu colorată, ca marea în miez de vară când soarele își răsfrânge lumina lui intensă. Cu sfială cărăbușul Andrei a intrat în stup, în care mai avea puțin și se pierdea deoarece pentru el, gândacul, stupul era imens. S-a întălnit cu o albină și a întrebat-o:

– Bună ziua, mă scuzați că vă deranjez! Îmi puteți spune unde se află Regina Albină?

– Regina Albină? spuse albina pe un ton deranjat. Ce treabă ai tu cu ea, cărăbușule? Nu ți-e ție rușine să vii să întrebi de Majestatea Sa?!

– Ammmm... a fost singurul sunet scos de Andrei, pe care albina l-a întrerupt.

– Niciun „ammm”, nerușinatule! Exclus! Eu nu îți spun nimic despre Regina Albina, Măreția Sa, cea mai înțeleaptă.

Și fără a mai putea spune nimic, albina îi întoarse spatele și plecă cu fața încrunțată. Așa că băiatul a cerut ajutorul altcuiva.

– Sigur! Regina este în spatele stupului, o vei găsi dacă o iei pe cărarea aurită. Te va duce direct la ea. Sper că te va ajuta cu problema... spuse cealaltă albină, mult mai înțeleghătoare.

– Vă mulțumesc din suflet! a exclamat Andrei cu inima aproape sărindu-i din piept.

Și cu un mers ca din desene animate a plecat spre descoperirea a ceea ce a produs metamorfozarea lui în cărăbuș. Sper că vă imaginați cât de lungă era cărarea pe care

trebuia să o ia, oricine știe că o regină nu poate să stea chiar așa de aproape de intrare, unde se pot afla pericole și unde toată lumea să se uite la ea. După câteva minute de mers a ajuns... în fața camerei reginei. A bătut de trei ori la ușă și în două secunde s-a și deschis.

– Cine e? a întrebat regina cu un glas răgușit, din cauza vârstei pe care o avea.

– Eu, Majestate! Am o problemă de azi-dimineață și singura care cred că mă poate ajuta sunteți dumneavoastră.

– Ei, atunci spune-mi despre această problemă a ta, a spus Miericica cu un zâmbet pe buze în timp ce se ridica de pe tronul ei făcând parcă din raze de soare.

– Nu știu dacă mă veți crede, nu prea am întâlnit pe cineva să mă creadă.... Eu, ieri, eram un băiat normal, dar de dimineață m-am trezit așa, un cărăbuș. Îmi place mult viața aceasta, dar vreau să mă întorc la normal, să mă reîntorc la familia mea.

– Aha, cred că știți ce putem face în situația aceasta, a zis ea în timp ce mergea spre un dulap.

Și mergând încetșor, încetșor a scos din dulap o floare. Cred că vă așteptați să vă spun că e galbenă cum e una dintre culorile semaforului sau o grămadă de alte chestii galbene,

dar nu, aceasta era o floare albastră, mai închisă decât culoarea cerului, dar asemănătoare cu cea a afinei. Avea un miros splendid și un aspect și mai și. Andrei își făcu ochii mari văzând această minunată floare și curând Regina Albină a spus:

– Uite! Îți încredințez această floare... de fiecare dată când o vei mirosi te vei schimba la loc în forma dorită. Ai grijă de ea, e foarte specială și rară, spuse regina întinzându-i floarea.

– Vă mulțumesc așa de mult! Sunt foarte fericit. Poate vă voi mai vizita!

Regina își înclină capul și cărăbușul pleacă cu pas grăbit spre ieșire și coborî din copac. Era momentul cel mai impresionant dintre toate. A mirosit floarea și... mii și mii de particule aurii plutesc acum în jurul lui, ridicându-l în aer și preschimbându-l înapoi în băiat. Antenele s-au transformat în urechi, apoi mâinile și picioarele au revenit la normal. În mai puțin de jumătate de minut el s-a preschimbât, puțin câte puțin, în forma lui inițială.

Andrei se uita fascinat la floare și apoi la el, așa că s-a îndreptat repede spre casa sa și a ajuns la fix pentru micul dejun. A folosit această floare magică ori de câte ori a vrut să mai vadă cum e viața de cărăbuș. Pentru el a fost o experiență minunată, învățând astfel și cum e să fii insectă.

Coronița de margarete

Smaranda Costache, 9 A

Raze de soare aurii pătrundeau jucăușe în salonul îngrijit al doamnei Hamilton. O femeie micuță și rotunjoară la față se mișca grăbit prin camera, aranjând lucrurile într-o rânduială desăvârșită. În aer plutea o mireasmă florală, înăbușită de aroma cafelei ce se odihnea pe măsuță, în niște cești din porțelan chinezesc.

Intră doamna Hamilton, pășind apăsător și sigur, iar liniștea se sparse numaidecât. Înaltă și suplă, cu ochii ageri și înțepători, Mary Hamilton purta o rochie lungă și vaporosă, dintr-un material lila, fin și prețios. Ca în oricare altă zi, femeia se trânti cu un suspin pe canapeaua moale, ținând grijuliu în mâini o ceașcă cu cafea amăruie și un ziar.

– la auzi! Azi iar o să fie cald! 34 de grade! La mansardă e o căldură infernală. Și e doar luna mai! spuse doamna plină de regret.

Servitoarea rămase o clipă neclintită, cu ochii holbați, apoi zâmbi blând și continuă cu treaba. Mary nu băgă de seamă reacția servitoarei și începu a comenta, cu buzele țuguiate și fruntea încruntată, un articol din ziar:

– Se scumpesc brânza și carnea! Hm! Deocamdată avem rezerve. Dar când n-om mai avea?

Femeia continuă să citească, crucindu-și privirea în paginile de ziar tipărite cu un scris mărunț și negricios. Din când în când, sorbea din cafea, își dregea glasul obosit și comenta cu râvnă și supărare paragrafe din ziar. Servitoarea o asculta umilă, oprindu-se din treaba sa.

Trosnindu-și degetele atent și răsfoind nervos prin ziar, în căutare de știri atrăgătoare, privirea doamnei Hamilton se opri în afara salonului răcoros, undeva pe hol. În prag se zărea figura unei adolescente oacheșe, cu obraji îmbujorați și trăsături delicate. Tânăra păși ușor prin cameră, cu niște șosetuțe rozalii în picioare, până la canapeaua unde avea loc „aprinșă discuție”.

– Ehe! Vezi că nu ascuți? Uite cât e ceasul! A trecut micul dejun, de mult, domnișoară. Cât vei sta aici, la mine, vei respecta și regulile casei. Acuma du-te repejor și ia un corn cu unt de pe masă!

Tânăra Emily stătu în fața mătușii sale, cu privirea fixă și mâinile la spate. Se întoarse rapid pe călcâie și porni spre bucătărie, lăsând în urmă un potop de vorbe înțepătoare.

Emily apucă cu grijă o felie de pâine proaspătă, pe care o unse cu unt cremos și gem de vișine. O mănca în grabă, își puse niște pantofiori comozi în picioare și ieși în curte.

Soarele ardea pe cer, prin perdeaua mătăsoasă de nori, iar vântul adia ușor.

Alma Maria FLOREA, 7A

Tânăra o luă la fugă în josul dealului, lăsând în urmă conacul din lemn, întunecos și grădina de pomi fructiferi a doamnei Hamilton.

Jos, în orașel, străzile turnate cu asfalt cenușiu erau înfierbântate de căldura toropitoare a zilei. Câteva case și clădiri din cărămidă se înșirau de-a lungul străzilor pustii. Emily privi nesigură și se îndreptă către centru, ghidată de cupola aurită a bisercii ce se ivea în zare. O apucă pe un drum îngust, apoi pe o alee înmiresmată, până ce ajunse într-un parc curat, înecat în verdeață. Emily se așeză pe o bancă, lăsând vântul să îi ciufulească buclele frumos date pe umeri.

Un bătrân scund, cu gâtul înecat în grăsime și pleoape obosite își făcu apariția și se așeză pe o bancă din apropiere. Bărbatul avea nasul rotunjour și degete grăsuțe, cu care împlotea grijuliu o coroniță de flori. În fiecare zi, la exact aceeași oră, înaintea prânzului, bărbatul venea să culeagă flori și să le împlotească. Mâinile sale istovite, pline de riduri și bătăături, se mișcau în voie, grațios, lăsând în urmă noduri și bucle, bucle și noduri ce se contopeau într-o cunună minunată de flori.

Emily privea, plină de curiozitate, mișcările ritmate ale domnului. „Aceleași mișcări, același ritm și alte margarete, în fiecare zi. Și azi, și ieri, și mâine”. Tânăra își luă capul între mâini, își strânse buzele și continuă să își bată capul cu „nimicuri”.

De când a venit în vacanță la mătușa sa, Emily își petrecea zilele mereu la fel, nedumerită și încercând să îi înțeleagă pe cei din jurul său. Îi făcea plăcere să citească, să se plimbe, să alerge, să cânte la pian. O nelinișteau oamenii din jurul ei: doamna Hamilton, servitoarea, grădinarul,

poștașul, domnul din parc, lăptăreasa sau doamna de la tipografie; toți, în ardoarea muncii lor, în obsesia de a trăi și de a complica lucrurile, îi zguduiau câte puțin sufletul lui Emily.

Ce lipsite de substanță i se păreau vorbele mătușii sale; mereu aceleași nemulțumiri, aceleași discuții banale și vorbe înțepătoare...

Emily își întoarse privirea către banca unde stătea domnul. În locul său era așezată o coroană de margarete portocalii. Din câteva mișcări sigure, Emily se duse și își încleștă mâinile firave pe coroana înmiresmată de flori. Degetele sale subțiri mângâiară petalele și tulpinițele aspre. Tânăra așeză cu grijă coroana pe creștetul capului și porni vioaie, pe aleile încântătoare ale parcului, înapoi spre conacul doamnei Hamilton.

O rafală rece de vânt îi suflă părul fetei și spre marea ei surprindere nori negricioși se arătară pe cerul nu demult curat și senin.

La poalele dealului conacului, Emily întâlni un tânăr subțirel cu pielea brună și ochi rotunzi cu sprâncene stufoase. Tânărul ducea în brațe doi saci mari, cu pământ și pietris, iar hainele îi erau șifonate și mânjite. Broboane mari de sudoare îi curgeau pe frunte, iar figura sa schimonosită rămase nedumerită la vederea lui Emily.

„Într-adevăr, bizară întâlnire... să fie el noul grădinar? Nu l-am mai văzut până acum pe aici.”, gândi tânăra Emily, luând-o la fugă și lăsându-l pe băiat înmărmurit. Pătrunse neobservată de nimeni în casă, prin ușa din spate, și intră în bucătărie unde căută cu privirea un corn cu unt. Masa era goală, iar aroma de cafea se risipise cu totul. „Bizar”, își spuse ea, îndreptându-se spre sufragerie.

În salon o tânără cu chip îmbujorat și îmbrăcăminte de modă veche se odihnea pe canapea, răsfoind lipsită de chef o revistă ieftină. Figura lui Emily înmărmuri un moment.

Domnișoara de pe canapea nu se deranja să privească în jur și își continua plictisită banala sa lectură. Dintr-odată glasul ei sfidător rupse tăcerea apăsătoare:

– la auzi, Doamne! Ce s-a scumpit tot! Marllene! Marllene! Vino aici și adu-mi și un carnețel cu un pix! Hai repede!

Emily suspină grav la auzul vocii cunoscute, clare, atât de hotărâtă și poruncitoare ca întotdeauna. Mary Hamilton observă neprevăzuta vizită și se întunecă la față. Domnișoara țipă ascuțit, scoțând niște vorbe complet neînțelese de Emily, și gesticulă nervos arătându-i ieșirea nepoftitei invitate.

Tâmpurile îi ardeau tinerei adolescente, iar pieptul îi zvâcnea sub greutatea respirației sale sacadate. Mâinile

tremurânde apucară inconștient coroana de flori, iar gândurile fugare îi năpădiră mintea.

Condușă de un impuls necunoscut, Emily se întoarse într-un suflet spre ușă și fugi spre parc. Strada își pierdea ușor-ușor forma obișnuită; contururile sale se contopeau în linii fără sens, neterminate, pe care Emily le călca apăsător cu piciorușele sale mici și goale.

Parcul, în toată frumusețea sa, se arăta neschimbat în ochii pierduți ai fetei. Emily intră înfricoșată pe aleile înconjurate de bolți de flori și copaci stufoși.

„Cum putea oare o lume reală, sigură și mereu absorbită de banal să se contopească, dintr-odată, într-un paradox?” Emily se simțea goală, neimportantă și mai neînțeleasă decât în zilele obișnuite ale vacanței ei. Toată ființa sa și toate gândurile sale își pierdută deodată toată semnificația, iar mintea îi zbură la clipele când judeca cu nerușinare farmecul banalității.

Piciorușele sale zburau parcă deasupra pământului, până când drumul lor sigur și totodată cufundat în necunoscut și absurd își avu sfârșitul. Emily stătea țepăună în fața băncuței sale, din locul în care îl urmărea pe bătrân. Se așeză cu disperare să își găsească liniștea. Închise ochii o clipă, apoi și-i aținti spre banca din fața ei.

Figura cunoscută a unui bărbat prinse contur în fața privirii buimăcite a fetei. Un domn scund, cu nasul rotunjit și degete grăsuțe, împletea de zor flori proaspăt culese. Lângă domn, o tânără cu părul cafeniu și buze roșiatice aștepta, surâzând, coroana de margarete portocalii.

Emily zâmbi trist și se liniști brusc. Privind trecutul și amintindu-și de prezent, tânăra înțelese tainele nespuse ale timpului. Păstrăm în suflet frânturi din timp, oameni, amintiri, emoții, le ducem peste ani, părem neînțeleși și uneori suntem. Trăim pendulând între prezent și trecut, trecut și viitor. Ne întoarcem mereu la ce am iubit și totuși continuăm să trăim banal, lumesc, fără țintă.

Heidi – fetița munților

Ilinca Gerghinaru, 3A

Într-o dimineață senină și însorită de vară, Heidi, fetița munților, a dorit să vadă împrejurimile. Împreună cu bunicul său explora locurile din jurul casei. Acesta avea barba lungă și stufoasă și sprâncene cărunte. Deși arăta ca un barbar, avea o inimă curată. Ținea mult la Heidi, așa că nu o lăsase singură.

În spatele colibei se aflau trei pini bătrâni, cu ramuri lungi și groase și cu coroană regală. Pini înveșmântați cu haine verzi dansau pe cântecul vântului. Fluturii jucăuși și colorați încântau cerul. Albinuțele harnice plecau de pe flori cu gălețele pline. Cordeluțele lor cu paiete străluceau în lumina zilei. Buburuzele mângâiau florile și le salutau politicos.

Heidi se duse spre flori și le admiră îndeaproape. Era uimită de culorile lor minunate. Pe chipul bunicului apăru un zâmbet. Era fericit pentru că Heidi se dovedea o fetiță tare blândă și curioasă.

Apoi atenția îi fu atrasă de caprele care zburdau pe câmp și se duse să se joace cu ele. Caprele leneșe mâncau iarbă, iar Heidi nu înțelegea cum poate să le placă iarba.

În dreapta era un izvor și fetița se duse după susurul apei care povestea ceva. În apă se aflau doi pești: unul negru și altul alb. Erau ca răul și binele ce se învârt în jurul planetei.

Lângă apă se aflau niște ciuperci frumos înveșmântate, dar care erau otrăvitoare. Pe ele se aflau două broscuțe, care se speriară de Heidi și săriră în apă. Fetița nu le-a cercetat foarte mult, dar văzu că ele aveau obraji ca două mere.

În fața lui Heidi se afla o potecă șerpuită, pe care trei iepurași ca de zăpadă o traversau: o mamă și doi fii, ce se mai împiedicau și mai admirau zona, la fel ca Heidi. Mirosul îmbătător al florilor înmiresmate îi atrăgea pe iepurași și pe Heidi, ca și cum florile ar cânta un vals.

Concertul florilor fu întrerupt de vuietul vântului. Printre crestele munților abrupti și printre tufele pestrițe de fragi și mure se strecură în grabă răcoarea nopții.

Când ajunse la colibă își pregăti pătuțul ei călduros. Obrajii îi erau roșii ca o petală de trandafir. Legănată de magia nopții, adormi. Ea visa frumos și se simțea ca o prințesă în așternutul de mătase.

Cum călătoresc eu

Ada Marchiș, 6B

Călătoria în timp este posibilă. Putem călători prin cărți, muzică sau teatru. Eu, de exemplu, călătoresc în timp prin muzică. Muzica mă definește, așa că, astăzi hai să călătorim cu mine!

Ca să facem acest lucru va trebui să începem cu mult, mult timp în urmă. Renașterea. Anii 1400-1600.

La școală învățăm despre Renaștere și aflăm că a fost o perioadă foarte importantă în evoluția științelor și a picturii sau a literaturii. Putem spune în evoluția artei. Muzica este, pentru mine, cea mai importantă ramură a artei. Renașterea a dezvoltat muzica vocală cum nu multe perioade au dezvoltat-o. Compozițiile muzicale au devenit mai complexe, ajungându-se să se compună partituri pentru coruri cu un număr de soliști nemaivăzut până atunci.

Ajungem apoi în perioada Barocului. Anii 1600-1750.

Marii reprezentanți au fost Johan Sebastian Bach, Antonio Vivaldi și Georg Friedrich Händel. A apărut o nouă tehnică: contopirea vocilor cu instrumentele. Principalele instrumente folosite erau orga, clavecinul, care era un „strămoș” al pianului, și viola. În perioada Barocului, toți artiștii, indiferent de domeniu, foloseau podoabe excesive și erau atenți la detalii. Bogăția trebuia să fie văzută. Tot în perioada aceasta putem vedea că apare și pianul, un instrument care le leagă pe celelalte.

Din secolul al XVIII-lea se produce trecerea de la preclasic la clasic. Nimic nu era la fel. De la ornamente, detalii pe care nu le vedeai dacă nu erai atent, se trece la stilul simplu, lipsit de podoabe. Era și de așteptat pentru că, dacă ne uităm bine prin istorie, întotdeauna, în evoluție, contrastul e inevitabil. Acest lucru își pune amprenta în pictură, arhitectură, dar și în muzică. Clasicismul apare în Franța în timpul domniei Regelui Ludovic al XIV-lea, supranumit „Regele Soare”. Se

întâmplă un dezechilibru în anul morții marelui compozitor Johan Sebastian Bach și al marelui geniu muzical, Ludwig van Beethoven.

Compozitorii trebuia să compună după reguli stricte. Compozițiile muzicale trebuia să meargă după anumite structuri. Un exemplu ar fi simfoniile care trebuia să aibă patru părți, fiecare după un anumit standard. Sonatele trebuia să fie scrise după „regula de aur”: repede-lent-repede, fiecare parte având un anumit grad de viteză. Importanții compozitori sunt: Wolfgang Amadeus Mozart, Joseph Haydn (cunoscut ca părintele simfoniei, el a scris 104 simfonii), Ludwig van Beethoven, Luigi Boccherini (cunoscut pentru celebrul său menuet) și Antonio Salieri (dacă nu ați auzit de el este de înțeles pentru că a fost cunoscut mai mult pentru dușmănia pe care o avea față de Mozart).

Așa ajungem și la perioada romantică. Anii 1827-1900.

La sfârșitul secolului al XVIII-lea, în Europa apare o mișcare literară numită Romanticism. Aceasta se extinde și în muzică. Curentul muzical, căci așa i se spune în termeni teoretici, durează aproximativ un secol. Acest secol care nu pare ceva extraordinar reprezintă perioada de apogeu a muzicii. Câțiva reprezentanți ai romantismului muzical sunt: Franz Schubert, Niccolò Paganini, Gioacchino Rossini, Robert Schuman și faimosul Frederic Chopin. I-am prezentat pe aceștia deoarece mi se pare că sunt și cei mai cunoscuți, dar și cei care au dat contur muzicii.

Romantismul este total opus clasicismului (ce spuneam mai sus de contraste) deoarece după cum v-am spus perioada clasică era condusă de reguli, compozitorii trebuia să urmeze tipare și să compună piese de formă fixă. De data aceasta, în Romanticism accentul nu se mai pune pe reguli, ci pe libertatea atât a compozitorului, cât și a muzicii și pe transmiterea sentimentelor prin muzică.

Perioada romantică este preferata mea. Contrastul dintre lent și repede și încet și tare chiar mă poartă în alte timpuri. Poți să plângi sau să te înfurii pentru că, mai ales în tonalitățile minore, muzica este ca un text literar. Acest text ar trebui să-ți transmită sentimente, dar vă spun din proprie experiență că muzica îți induce sentimente pe care nici nu crezi că le ai. Îți dezvoltă o parte a creierului pe care nu toată lumea o are dezvoltată. Îți schimbă modul de a gândi și vă spun – iar din propria mea experiență – că odată ce ajungi să iubești această ramură a artei – muzica – nu te mai poți opri să te gândești la ea.

Și așa ne încheiem călătoria noastră în timp. Eu, o iubitoare de muzică, vă spun cu tot sufletul că scopul acestei călătorii fantastice, dacă mă întrebați pe mine, este să înțelegeți că, dacă muzica n-ar mai fi, nimic, dar nimic nu ar mai fi la fel.

Bogdan ECATERINESCU, 5A

CE ZICETI, NE VEDEM LA TEATRU?

Casandra Vasile, 8B

„Tache Ianke și Cadâr”, scrisă de Victor Ion Popa în 1932, este o comedie în trei acte care a devenit una dintre cele mai cunoscute și mai jucate piese pe parcursul mai multor generații. Am avut plăcerea să văd trei dramatizări, trei viziuni regizorale diferite ale acestei piese de teatru, dar am citit și cartea.

Între cele două coperte am întâlnit un umor fin și niște personaje memorabile: Tache, un român mai încet la minte, Ianke, un „ovrei bătrân”, guraliv și sarcastic, și Cadâr, un turc tăcut, însă foarte isteț. Cartea oferă cititorului o anumită viziune asupra personajelor.

„ACTUL I

Vezi înaintea ochilor un șir de case ca și cum le-ai privi din stradă. Sunt acolo trei prăvălii modeste, de târgușor provincial. Întâia este a lui Tache, a doua este a lui Ianke și cea din urmă și micuță de tot a lui Cadâr. Casa lui Tache și a lui Ianke sunt construite absolut la fel, numai că sunt cu totul altfel zugrăvite.

Pe scurt, este vorba despre niște negustori simpli, legați de o prietenie de ani vechi care, din cauza dorinței copiilor lor de a se căsători, au început să se certe unul cu altul. Cum Ana, fata lui Ianke, și Ionel, băiatul lui Tache, nu erau de aceeași religie, cei doi părinți și comunitatea în care trăiau vedeau cu ochi răi acest cuplu: „IANKE: Da, dar credeți că voi câștigați! Ei bine, nu câștigați nimic. Vedeți voi, copiii, omul tânăr trebuie să creadă că poate orice și că tot ce face e așa de bun, că nimeni nu poate face ca el. Tinerețea are așa o frumusețe pe dinăuntru că mare păcat ar fi de n-ar putea s-o zvârle și pe dinafară...”. Cadâr însă, fiind un romantic incurabil, îi ajută pe cei doi îndrăgostiți.

Prima versiune pusă în scenă, pe care am văzut-o pe Internet, a fost regizată de Ion Finteșteanu. Filmarea fiind alb-negru, acest aspect îi conferă vechime și m-a plasat mai clar în perioada în care se petrec întâmplările. Personal,

apreciez această versiune cel mai mult, deoarece rolurile au fost foarte bine jucate și totul pare extrem de autentic. Rolurile principale au fost interpretate de Ion Finteșteanu (Ianke), Alexandru Giugaru (Tache) și Marcel Anghelescu (Cadâr). Cel mai mult mi-a plăcut de Ianke.

A doua versiune pe care am văzut-o a fost în interpretarea lui Radu Beligan, Marin Moraru și Gheorghe Dinică, regia aparținându-i lui Grigore Gonța, de asemenea o punere în scenă de excepție, pe care am văzut-o tot pe Internet. Recomand această punere în scenă datorită distribuției extraordinare, cu o interpretare monumentală.

Ultima versiune este cea regizată de marele actor Horațiu Mălăele, care îl și interpretează pe Ianke. Rolurile lui Tache și Cadâr sunt jucate de Mihai Constantin, respectiv de Răzvan Vasilescu. Am urmărit comedia la Sala Mare a Teatrului Bulandra, alături de colegii mei preferați și de cele mai minunate profesoare: doamna dirigintă Cristina Tănase și doamna profesoară de limba și literatura română Liliana Paicu, care a și inițiat această ieșire. Nimic nu se compară cu viziunea în direct a spectacolului de teatru, cu actorii și cu scena aflate în fața ochilor tăi, pentru că Internetul nu ar putea înlocui această plăcere niciodată. Între spectator și actori se stabilește o comuniune, o emoție imposibil de trăit în fața unui ecran.

Atât cartea, cât și spectacolul de teatru prezintă relațiile interumane și, mai ales, pe cele interetnice, într-un mod accesibil tuturor, demonstrând că suntem egali indiferent de naționalitate sau de religie și, totodată, aducând în prim-plan toleranța și respectarea sentimentelor. („CADÂR: ... Ianke... ovrei, creștin, mahomedan, totuna estem. ... Frate estem...”)

Așadar, recomand cartea și spectacolul, dacă vă doriți să petreceți o după-amiază într-un mod plăcut!

PREZENTARE DE CARTE: „Ethan, cel care am fost”

Diana Maria Toară, 6A

Ethan Truitt e un băiat a cărui viață și tot ce realizase până la 13 ani au fost distruse într-o clipă. Dacă s-ar putea întoarce în timp, fratele lui nu l-ar mai urî, familia Reid nu l-ar urî, el însuși nu s-ar urî, dar, cel mai important, Kacey nu ar fi moartă.

După ce Ethan a încercat să fugă de acasă de trei ori pentru a-și vedea prietena pe patul de spital, familia lui a fost nevoită să se mute în Palm Knot, un orașel uitat de lume, cu copii răutăcioși, cu un bunic care nu mai vrea să-și mai vadă fiica vreedată, cu femeie fantomatică dintr-o casă părăsită, cu bijuterii furate, cu oameni în care nu poți avea încredere, cu uragane, dar și cu o fată pe nume Coralee, o nouă tovarășă de aventură.

Lui Ethan i se oferă metode să depășească trecutul, dar nu poate, Kacey fiind mereu prezentă în mintea lui. Băiatul înțelege că trebuie să meargă mai departe, să continue să trăiască. O carte care te ține în suspans, „Ethan, cel care am fost”, de Ali Standish, îți arată că trebuie să fii puternic, chiar dacă trecutul nu se poate desprinde de tine.

Dacă ne-am putea întoarce în trecut ca să îndreptăm lucrurile, nu ar mai exista niciun viitor pentru care să luptăm.

MITOLOGIE ROMÂNEASCĂ - IELELE

Ștefania Olaru, 7B

Ielele sunt ființe imaginare din mitologia românească, înfățișate ca niște fete frumoase, îmbrăcate în alb, care apar numai noaptea, vrăjind, prin cântecul și prin jocul lor, pe bărbați, asupra cărora au puteri nefaste.

Origine

Ca și denumirea, originea ielelor este la fel de controversată. Lazăr Șăineanu a considerat că ielele sunt, de fapt, sufletele unor femei vrăjite care după moarte nu și-au mai găsit liniștea. Există legende care susțin o altă versiune: ielele ar fi de fapt fiicele lui Rusalim-Împărat, care îi urăsc pe creștini, pentru că supușii tatălui lor au trecut la creștinism.

Se mai zice că Ielele au fost cele trei fete ale lui Alexandru Machedon, pe nume Catrina, Zaina și Marina, care au băut din apa vie și au devenit creaturi supranaturale.

Dimitrie Cantemir amintește și el de iele în „Descrierea Moldovei”, numind ielele „nimfe ale aerului, îndrăgostite cel mai des de tinerii mai frumoși.”

Unde se găsesc

Se crede că ielele apar mai ales noaptea la lumina lunii, în hore, în locuri retrase, dansând goale, uneori cu veșmânt de zale sau înfășurate în văluri transparente și cu clopoței la picioare. Numărul în care Ielele își fac apariția e de multe ori nelimitat sau redus la șapte, uneori chiar la trei.

Locuiesc în cete, în aer, pe stânci singuratiche sau în munți, prin păduri sau în anumiți copaci, ca paltinul și nucul.

Înfățișare

Din legende reiese că Ielele sunt nemuritoare, frumoase, acorporale, excelente dansatoare și cântărețe corale. Acestea își poartă părul lung despletit și se îmbracă în veșminte vapoase de mătase ori de in, de obicei translucide sau chiar străvezii; invizibile ziua, pot fi văzute noaptea, cu mari riscuri pentru observator; deși adesea au aripi, pot și levita, cu viteze teribile, iar uneori călătoresc în trăsură cu cai de foc.

Superstiții

Bărbații sunt cei care cad victime ielelor în mai toate legendele românești. Tocmai de aceea, de-a lungul timpului, au fost inventate fel și fel de metode de „apărare” împotriva creaturilor supranaturale.

Bărbații se apărau de iele purtând usturoi, busuioc sau pelin asupra lor. Se credea despre aceste plante că au puterea de a ține la distanță zânele rele. În folclorul românesc există și o serie de descântece pentru vindecarea victimelor ielelor, mai toate făcute cu apă neînceptă de la izvor.

În ale zone ale țării se crede că pentru a ține departe ielele este suficient să faci cruce cu limba în cerul gurii.

Pădurea lelelor

Maria Patricia Stanciu, 7 B

Într-un sat se zvonea că printr-o pădure ielele umblau, creaturi cu voci divine. Se zicea din generație în generație că orice bărbat se aproia de pădure dus va fi.

În preajma aceluia codru afurisit trăia un tânăr abandonat de tată, rămas cu o mamă, săraca și ea bolnavă. El era un băiat înalt și chipeș de aproape 18 ani. Avea o față curată, un păr șaten ondulat, până la bărbie, buze subțiri precum hârtia, un nas proeminent și niște ochi albaștri, limpezi. Mama lui nici nu știa de unde-i vine frumusețea, pentru că, după zisele ei, nici tatăl său, nici ea nu aveau așa atribute splendide. Din păcate, toate calitățile lui Nicolae erau în zadar, deoarece mica lui familie era săracă și, deși fetele din sat se topeau după el, niciuna nu avea binecuvântarea familiei pentru căsătorie.

Nicolae și mama lui, Rodica, munceau zi de zi în mica lor grădină pentru a lua rod să-l vândă în piață, până într-o zi în care un alt zvon se născu. Se zicea că în pădurea lelelor, la miez de noapte, lângă un lac își face apariția o căldare plină cu aur. Auzind asta, Nicolae a fugit către mama sa.

– Mam, unde ești? strigă tânărul căutând-o pe mama lui din odaie în odaie, agitat.

– Da, băiatul mamei, ce este?! răspunse Rodica, ridicându-se ușor din pat, sprijinindu-se de un baston.

– Off... mama... se zice în sat că la miez de noapte, în pădurea lelelor, apare o căldare plină cu parale... și mă gândeam... zise cu entuziasm băiatul, așezându-se repede pe un scaun, apoi fiind întrerupt de către mama lui:

– Nici să nu-ți treacă prin gând!!! Doar știi câți tineri s-au dus prin codru și nu s-au mai întors! Gata! se răsti Rodica.

– Haide mama... dacă există cu adevărat acea comoară, putem să ne permitem tratamentele pentru necazurile noastre, în special ale tale... În ultimele zile doar la pat ai stat! Îi răspunse Nicolae uitându-se în ochii mamei lui.

– Puiul mamei, este periculos! Să mă lași singură și bolnavă? Poate acea căldare nici nu există! completă femeia.

– Până la urmă... probabil nici lelele nu există! Poate sunt doar niște povești de speriat copiii... a adăugat tânărul furios, îndreptându-se înspre ușă, cu greu stăpânindu-și impulsul de a fugi după aur.

Nicolae ieși din casă dezamăgit, îndreptându-se către poartă. Nici bine nu închise poarta în urma lui și o văzu pe Vanessa, o fată uimitoare, frumoasă foc! Ea avea un păr lung, ca o castană coaptă, un nas micuț și niște ochi verzi mari. Mereu purta rochii de mătase cu dantelă.

Vanessa provenea dintr-o familie de boieri și avea 17 ani. Mama fetei fusese prietenă bună cu Rodica pe vremuri.

– O, bună! Îl salută tânăra pe Nicolae. Ce mai faci?

– H-hei! Îi răspunse băiatul într-un mod stângaci. Tu ce mai faci?

– Eu fac bine... Mama ta este bine? Îl întrebă Vanessa pe Nicolae.

– Mama... a avut zile mai bune... momentan îi trebuie doar puțină odihnă...

– Aha... am înțeles... bombăni fata.

– Și... unde te îndrepti? Întrebă curios tânărul.

– Eu? Mă îndrept către croitoreasă... mă cam grăbesc! a început să zică puțin agitată fata.

– Dacă dorești, te pot însoți, se oferă Nicolae.

– Nu, mulțumesc, însă frumos gest! Îi răspunse băiatului, ridicându-și materialul rochiei puțin și continuându-și drumul.

După ce a plecat tânăra, Nicolae își zise: „Ce mult mi-aș dori să mă procopesc... să am haine scumpe, nu o ie veche... să fiu acceptat de ceilalți...”; acest gând fu ultimul strop. Băiatul a intrat înapoi în casă să-și umple traista din piele maro, plecând apoi în pădure.

După câteva minute de urcat pe-o căraruță înconjurată de buruieni și maci, ajunse la începutul codrului, aproape de apus.

Pădurea era de un verde crud și de un maro aproape negru dat de brazi. În acest loc strălucii soarelui abia își mai făcea prezența pe pământul umed pe care creșteau flori din ce în ce mai frumoase odată ce înaintai.

Nicolae, uimit de împrejurimile ca din povești, făcu primul pas spre necunoscut.

Soarele lumina portocaliu cerul rozaliu-albastru, iar vântul începuse să cutremure ramurile măreților arbori. Numai sunetul pașilor tânărului pe frunzele uscate așezate pe solul noroios și al frunzișului ce foșnea a doborât liniștea eternă a codrului.

Fiecare pas, fiecare mișcare în înaintarea prin pădure era un pas către o aventură fără sfârșit.

Nicolae umbla deja de câteva minute, uimit de frumusețea tulburătoare ce se ascundea în acest loc, de râurile cu apă curată și cristalină, de ochii splendizi ai căprioarelor ce îl priveau pline de curiozitate...Însă...căprioarele nu erau singurele din pădure cu ochi.

A trecut deja o oră de când tânărul hoinărea, iar soarele deja apusese.

Nicolae își scoase un chibrit și încercă să-l aprindă prin puțină lumină rămasă. „Haide... cât mai stai să te...așa!”, iar astfel flăcările micuțe dintr-un bețișor își făcură apariția pe lume.

Lumina chibritului era pală, totuși de ajutor pentru Nicolae care își continuă drumul, obosit, dar cu o voință de fier pentru a ajunge la găleată.

După aproape un pachet de chibrituri și o căzătură grea din cauza unei ramuri, Nicolae se ascunse după un brad din cauza unui sunet, a unui cântec...

*Undeva din munte, se-aude chemare
lelele nebune pregătesc licoare*

Dansul lor și vraja ne atrag spre ele

Se prefac din mână, strălucind inele

lelele hoațe, fetele în ie

Surori si soațe vor să ne fie

Undeva din munte, se-aude chemare

PROZĂ FANTASTICĂ

*Ard multe focuri, trupurile-s goale
Dansul lor și vraja ne atrag spre ele
Duhuri se adună, cât mai este luna.*

/ CARGO, „IELELE”

Glusul fetelor ce cântau se auzea de lângă un lac turcoaz fără sfârșit, cu apă clară, limpede precum vocile corului.

Lângă lac dansau iele cu rochii de mătase, cusute cu fir de argint, împodobite cu brățări și lănțișoare care străluceau sub lumina difuză a lunii.

După minute ce se simțeau ore, fetele începură să se despartă, să se piardă în misterul și întunericul codrului, numai una luând-o în direcția tânărilor. Inima lui Nicolae fugea iar respirația lui prinse a se grăbi. Băiatul începu a-și spune rugăciunile, regretele în șoaptă. „Doamne... spune-mi! spune-mi de ce nu am ascultat-o pe mama? Doamne...DOAMNE!!!” Își spuse cu lacrimi în ochi din cauza furiei depline pe care o simțea.

Încet pe lângă brad se aud pași, se aud pași din ce în ce mai puternici, secundă cu secundă ce trece. Piciorul i se ivește, chipul îl zărește...

Trecea Vanessa, fata boierilor, singura prietenă a lui Nicolae, fata cu năsuc mic și buze rozalii, fata care purta rochii numai în culori pale... era una dintre iele.

– Te implor! Nu-mi face nimic! strigă tânărul ghemuit, cu capul strâns între brațele lui încrucișate.

– Doamne... Tu...? spuse Vanessa pe un ton confuz, făcând un pas înapoi.

Nicolae începu a-și ridica privirea încet după ce auzise vocea cunoscută:

– Va... Vanessa... tu?... Tu ești? Sau am fost blestemat... Doamne! strigă din nou Nicolae terifiat de prezența prietenei sale, începând să amețească.

– Hush! Nimeni nu trebuie să audă nimic! îi răspunse fata aplecându-se către tânăr, începând apoi să-i șoptească: Nu-ți fie teamă, nu-ți fac nimic! Dacă stai lângă mine... doar trebuie să mă ascuți...

După toate acestea, Nicolae a rămas leșinat fără să audă până la sfârșit tot ceea ce i-a zis fata. Acesta s-a trezit în zori de zi cu o durere de spate teribilă, plin de nămol, nimeni lângă el, nicio urmă de iele.

„Totul a fost un vis?” își zise băiatul confuz, începând să exploreze totul cu privirea. „Este imposibil! Doar am văzut totul cu ochii mei! Uite aici e lacul...totul este exact ca ieri...!” strigă el, fiind urmat de un ecou, apoi de niște voci calme:

„Te chemăm să vii la noi,

Să dansezi pe lângă noi!

Noi suntem singurele,

Neajutorate și frumușele.”

Firele de păr de pe mâna lui Nicolae începură a se ridica. Era speriat, totuși atât de curios... Acesta avu un impuls de a se apropia de acele voci superbe care îl chemau. Dorea să ajungă la voci... Dorea răspuns la atât de multe întrebări privind ziua de ieri.

Tânărul porni către sunetele ce veneau de după micuțul lac pe care ieri ielele îl înconjurau dansând și cântând.

Tot mergea și mergea, dar tot în același loc ajungea...O tot auzea pe ea, o tot auzea pe ea fredonând, o auzea pe ea cântând... până i-a venit ideea să aștepte noaptea, să aștepte ielele, să apară Vanessa să-l ajute să iasă din pădure împreună cu mult dorita găleată cu argint. Și așa a și făcut: a așteptat noaptea, a așteptat ca vântul să apară, a așteptat hora să înceapă... dar nu au mai venit. Nu s-au mai zărit ielele lângă lac, nu s-a mai auzit Vanessa, totuși vocea ei... cuvintele ei din seara precedentă îi tot tulburau gândurile... Cu așa dezamăgire se ghemui tânărul, până adormi.

Dimineața, Nicolae a fost trezit de o picătură de apă și cu acea picătură a început o furtună, un vânt puternic.

Lacul începu a deveni tulbure cu fiecare picătură scăpată de nori. Frunzele începură a zbura în timp ce băiatul abia se dezmeticea. Fața lui devenise murdară, avea părul uleios și haina jengoasă, plină de nămol.

Se tot auzea o chemare, o chemare rostită în cor:

„Vino către noi! Vino să cântăm!

Suntem aici! Trupuri goale..., putem să-ți fim surori și soațe!

Dansul nostru te vrăjește? Minciuni spuse!

Vino către noi.

Vino, vino, vino!

Vino către...

Vino!”

Nici gândurile nu își făceau loc prin corul de voci nervoase de vrăjitoare cu chemări spre moarte.

După o vreme de furtună, de gânduri precum lacul, tulburi, de plâns în palmă, de rugăciuni, de speranțe, nimic nu se mai auzi, nici măcar vântul, nici măcar ploaia, nici frunzișul verde al copacilor nu se prăbușea deasupra lui. Totul începu a se domoli, ploaia începu a se rări, vântul a se opri, lacul a se limpezi.

Nicolae își deschise ochii strâns închiși. El era în continuare rezemat de acel brad bătrân, însă totul era uscat și calm. Hainele îi erau curate, părul era curat...totul era bizar... furtuna...ielele... vocile...au dispărut... iar asta după ce Nicolae își deschisese ochii? Totul fusese doar o iluzie? Totul fusese doar...imaginația lui? Doar un coșmar?

Cu frica în oase și cu mintea tulbure el se ridică ușor, cu o durere de cap leșinătoare și cu o durere de picior. El începu a privi tot ce „trăise” ca un semn de întoarcere înspre casă, înspre satul unde a copilărit, înapoi către mama sa bolnavă. Începu a-și căuta ieșirea din pădure.

Lumina începuse a se observa, băiatul abia aștepta să iasă din bezna în care a fost ascuns cu trupul și cu mintea sa. Începuse să vadă din nou macii, din nou buruienile...

„Lumină... mi-a fost dor de tine” își spuse calm tânărul privind cerul albastru și senin.

„Și mie... și mie la fel, Nicolae, și mie mi-a fost dor de tine.” Au fost ultimele cuvinte pe care el le-a auzit, pe care le-a mai auzit tânărul cu buze subțiri precum hârtia,

cu păr șaten ondulat până la bărbie, cu nas proeminent și cu niște ochi albaștri superbi. Acum haina albă a lui începu a se înroși, pielea se albi, iar corpul a se răci.

– Hei, mama...! zise Vanessa cu un ton suspect, intrând ușor în camera mamei sale, Ruxandra.

– Bună, Vanessa! Ce faci? S-a întâmplat ceva? îi răspunse femeia punându-și machiaj pe față, cu un ton confuz și îngrijorat.

– Mama, să știi că mă întrebam unde a dispărut Nicolae... o văd pe tanti Rodica...pare destul de îngrijorată... continuă fata.

– Aha... și ce propui? răspunse cu indiferență Ruxandra.

– Păi... putem să-l căutăm? Să știi că Rodica este foarte bolnavă... spuse fata înaintând ușor spre mama ei.

– Mda... chiar mă gândeam că o să-mi ceri acest lucru... vorbim la cină cu tatăl tău... spuse mama fetei întorcându-se spre ea.

– Mulțumesc foarte mult! Te iubesc! Poate că este de ajutor informația că l-am văzut ultima oară când mă duceam la croitoreasă să-mi iau acea rochie frumoasă, albă, cusută cu fir de argint, îi mulțumi Vanessa și alergă să o îmbrățișeze.

– Hei, dar fii atentă! Nu-ți promit nimic, asta depinde de tatăl tău, continuă femeia ținându-și copila în brațe.

După discuții și discuții, din păcate, nimeni nu a fost de acord... Vanessa era foarte dezamăgită, pentru că singurul prieten adevărat al ei era dispărut fără urmă.

În următoarea zi, fata era determinată să-l caute pe băiat până-n gaură de șarpe; astfel, după multe minciuni spuse părinților, plecă din marele ei conac.

„Doamne, oare unde o fi...?” își spuse fata gânditor. „În pădure? Hm..., poate a auzit acel zvon...oh, nu!”.Cu așa socoteală, fata încălecă pe iapa ei albă în căutarea lui Nicolae.

Între timp norii începuseră a se înmulți, cerul devenind gri.

Când a ajuns lângă pădure, putea observa un târâm nemaipomenit, plin de rouă și de viață. Totuși, înaintând în pădure, putea simți o putere...

După aproape două minute de mers și cercetat, o cutremură pe Vanessa un fior, însă ea tot continuă a-l căuta... iar mai apoi îl vede... îl vede pe el...pe el într-o mare roșie, culcat pe jos... liniștit... acesta... era în pace... într-o mână ținând un briceag, acesta fiind de asemenea plin de petale de trandafir roșu...

Ea încercă a se apropia, însă ceva nu o lăsa, nu o lăsa pe Ea, o zisă ială, a se apropia...

Acum el îi aparținea pădurii, iar pădurea îi aparținea acestuia.

Acum când vântul începu a se lăsa, Vanessa continua a auzi ceva:

*„Undeva din munte, se-aude chemare
lelele nebune, pregătesc licoare
Dansul lor și vraja ne atrag spre ele
Se prefac din mână, strălucind inele
lelele hoațe, fetele in ie
Surori și soațe vor să ne fie... ”*

Maria BADEA, 6B

Nucul lelelor

Ștefania Olaru 7 B

Satul unde s-a mutat Ileana era un sat de oameni muncitori. Aceștia, trăind atât lângă pădure, cât și lângă râu, erau vânători sau pescari. Câștigau destul de mulți bani și din acest motiv mulți râvneau să se mute aici. Aceasta a fost și dorința Ilenei și a soțului său, George, imediat după ce s-au căsătorit. Cu banii primiți la nuntă și-au cumpărat o casă în acest sat și s-au mutat numaidecât.

Fiind o persoană care învață repede, George a deprins imediat arta vânătorului de la sătenii prietenoși și dornici să-l ajute. După un timp în care tânărul a învățat o grămadă de lucruri de la vecinii săi, acesta plecă la vânat împreună cu vânătorii satului. Soțiile acestora se întâlniră și ele pentru prima oară și începură să-și povestească una alteia câte ceva.

– Am stat toată noaptea să-i fac un lanț de usturoi lui Marin, deoarece deșteptul nu mi-a spus mai din timp că pleacă la vânat.

– Săraca de tine! I-ai dat și altceva la el? Eu pe lângă usturoi i-am dat niște busuioc ca să mă asigur că nu i se va întâmpla nimic.

– Da, i-am dat pelin. Tu ce i-ai dat soțului tău? o întrebă femeia pe Ileana.

Nedumerită, aceasta îi răspunse:

– Trebuia să-i dau ceva?!

– Înseamnă că nu o să-l mai vezi. Îmi pare foarte rău. Tu nu știai că pădurea noastră este blestemată?

– Eu nu cred în blesteme, la fel cum nu cred că George nu se va mai întoarce.

– Deci nu ai auzit de iele?

– Iele? Ce mai sunt și astea?

– Ai grijă cum vorbești despre ele! Nu cred că vrei să-i faci și mai mult rău soțului tău.

– Nu mai am timp de stat. Îmi spuneți ce sunt ielele sau plec și aflu de la altcineva?

Femeile se priviră, speriate, și tăcură.

Supărată, Ileana vru să plece, dar o doamnă mai în vârstă o opri și-i spuse:

– Te pot ajuta eu. Am destule informații acasă. Dacă dorești, vino cu mine.

Ileana acceptă ajutorul femeii și merse la ea acasă. Acolo văzu o mulțime de cărți, dar și plante pe care nu le-a mai întâlnit până atunci, una mai ciudată ca alta.

– Pentru informații despre iele, poți să te uiți în acea carte. Femeia îi arătă cu degetul o carte aflată pe măsuta de lângă geam și dispăru în spatele unei perdele. Ileana începu să citească, dar, ca fată crescută la oraș, nu credea în creaturi fantastice. După puțin timp, bătrâna se întoarse și-i întinse tinerei o punguță. Acolo se aflau un lanț de usturoi, niște busuioc și pelin. Fata se uită puțin nedumerită și atunci bătrâna îi spuse:

Nicolas MIHAI, 5B

– Poate tu nu crezi în aceste ființe, dar știi sigur că nici soțul tău nu crede?

Auzind aceste cuvinte Ileana luă punga și se îndreptă spre pădure. Ajunsă acolo, femeia se duse pe cărarea din stânga vrând să ajungă la fântână, adică la locul unde știa că-și va găsi soțul.

De la distanță, pădurea i se păru un loc liniștit, dar când ajunse acolo începu a se simți ca într-un labirint fără ieșire. Copacii cu scoarța de cărbune erau așa de înalți încât se puteau întrezări doar mici petice de cer prin brocartul frunzelor, iar liniștea asurzitoare era ca într-o mânăstire arsă.

Fiind toamnă, frunzele ruginite alcătuiau un covor de aur moale sub pașii nesiguri ai Ilenei, dar sunetul puternic de pușcă o făcu pe fată să tresară, dându-și seama cât de aproape este de destinație. Alergând, Ileana trecu pe lângă lucrurile soțului său care se aflau lângă un foc făcut din crengi de nuc și îl zări pe bărbat îndreptându-se hipnotic către fântână. Acesta avea cămașa ruptă pe alocuri, iar pantalonii odată albi erau acum pământii. Simțind că ceva nu este în regulă, Ileana ajunse de îndată lângă George, îi puse lanțul din usturoi la gât, busuiocul și pelinul în buzunare și îi aruncă pe iarbă apa luată din fântână. Imediat, locul acela se înnegri, părând că-i ars. Văzând asta, Ileana încercă să-l facă pe George să plece, dar acesta era stană de piatră. Ba mai mult, scosese din nou apă din fântână și era pe cale să o bea, dar Ileana îi luă din mână paharul și bău ea apa. După ce a făcut asta, George își reveni și îi spuse Ilenei:

– Nu trebuia să faci asta. A fost numai vina mea. Am făcut foc cu niște crengi de nuc și am aflat prea târziu de la ceilalți vânători că acel arbore era casa unor iele. Nu după mult timp am mers fără voia mea la fântână, parcă târât de ele. Voiau să mă omoare cu apa fermecată dinăuntru.

După ce a auzit toate astea, Ileana începu să creadă și ea în aceste ființe. Aceasta a fost cea mai mare greșeală a ei, deoarece imediat căzu la pământ într-un somn adânc din care nu s-a mai trezit.

Dogmatismul științific și dogmatismul religios

Mihai-Alexandru Bangală, 8B

O scriere dedicată bunicului meu, un celebru cercetător cu doctorat în fizică, care mi-a arătat tainele de a descifra universul prin intermediul matematicii și mulțumiri speciale tatălui meu, un filozof de excepție care mi-a arătat că trebuie să pun întrebări, chiar și când vine vorba de limbajul naturii, matematica.

O mare minte a lumii științifice, Stephen Hawking, a spus: „Dacă Dumnezeu este atotputernic, poate face o piatră îndeajuns de grea încât nici el să nu o poată ridica?”. Această complicată metaforă ilustrează că, în ipoteza existenței lui Dumnezeu, legile naturii nu ar trebui să existe deoarece acestea i-ar limita puterile. Însă profesorul Hawking uită un foarte important aspect al lumii științifice, un aspect ce poate răsturna realmente ideile ateiste și poate reînvia ideea de Dumnezeu.

Una dintre cele mai frumoase creații științifice ale secolului XX a fost apariția mecanicii cuantice. Această minunată filozofie a dat naștere lumii moderne. În absența ei, ne-ar lipsi laserele, calculatoarele, sistemele moderne de comunicație, energia nucleară, arma atomică, arma termonucleară, mai exact bomba Tzar etc.

Puțini cunosc însă legile acestei complicate și stranii materii. Mecanica cuantică este cât se poate de ciudată, iar straniețea ei continuă să dea naștere unor întrebări chiar și după 100 de ani de existență.

Însă ce este mecanica cuantică? De ce este atât de stranie și de ce pune capăt ateismului, sau mai exact de ce va da o finală lovitură religiei? Ei bine, imaginați-vă un măr. Când dăm drumul mărului, folosind matematica, putem ști ce va face după o perioadă de timp. Însă, dacă mărul este de mărimea unui atom, atunci lucrurile devin stranii...

Mărul se poate afla în mai multe locuri, în același timp, într-un anumit moment. Însă aceste poziții, sau, ca să exprim mai exact, aceste stări, ale mărului sunt indicate de o undă. Unda aceasta evidențiază probabilitatea ca mărul „cuantic” să aibă o anumită stare, dar nu arată cu certitudine că va avea respectiva stare. Dacă în unda cuantică a mărului probabilitatea ca mărul să aibă o stare este 0, atunci el nu va avea starea respectivă. Dar ciudățenia cuantică se extinde. Iar geniul Erwin Schrodinger a spus asta când a ilustrat un celebru experiment mental.

Să zicem că avem o pisică într-o cutie, iar lângă cutie o particulă ce poate avea două stări. Dacă particula are starea A, atunci pisica va trăi. Dacă particula are starea B, atunci aceasta va muri. Cum noi nu putem ști cu exactitate ce stare va avea particula, atunci pisica va fi și moartă, și vie, până când vom deschide cutia și vom constata singuri adevărul.

Această ciudățenie a mecanicii cuantice demonstrează că anumite lucruri sunt imprevizibile, sau mai bine zis că există un anumit hazard în univers. Doctrina deterministă ce susține ateismul cade cu desăvârșire deoarece atunci când apare imprevizibilul te întrebă: „Numai în prezența unei conștiințe cunoști ce se va întâmpla?”

Cu alte cuvinte ne putem întreba: nu cumva ceva determină ca particula să aibă starea A sau starea B? Lucrurile nu pot fi lăsate la voia întâmplării, trebuie să fie ceva care să le aranjeze.

Astfel, putem spune că am descoperit existența unui Dumnezeu Cuantic, un Dumnezeu care ordonează lucrurile din lumea noastră, dând anumite stări cuantice chestiunilor din lumea microscopică.

Un alt aspect interesant este că și alegerile din encefalul nostru, conform unor noi descoperiri, sunt datorate unor stări cuantice ale electronilor în neuron.

Însă și ateismul vine cu un răspuns ferm. Cea mai apreciată interpretare a mecanicii cuantice este prin multivers, un concept ce distruge complet religia.

Ideea multiversului cuantic arată că există câte un univers pentru fiecare posibilă stare a materiei. Dacă multiversul există, atunci este pueril să spunem că divinitatea reprezintă o realitate fiindcă nu mai există „voia sa” din moment ce în altă realitate s-a întâmplat viceversa față de cum ar fi trebui să fie rânduită ordinea.

Și totuși această interpretare prin multivers își are probleme sale. Cea mai bună unealtă matematică din mecanica cuantică este probabilitatea. Folosind probabilitățile am creat toate aceste minuni tehnologice. Astfel, teoria multiversului se dovedește invalidă.

Timpul

Andrei Mircea Raiciu, 7B

Dacă există o probabilitate ca un anumit eveniment să se întâmple, atunci de ce natura realității ar favoriza un anumit univers, din moment ce există o repartiție egală pentru toate stările? Dacă multiversul este real, atunci probabilitatea funcției cuantice este incorectă. Și totuși cum am creat aceste minuni tehnologice?

În momentul de față, am putea spune că religia a câștigat. Însă această victorie poate fi temporară, din moment ce descoperirile evoluează exponențial.

Însă existența Dumnezeului Cuantic nu contrazice Big Bangul, Expansiunea Universului și Teoria Evoluției speciilor. Din contră, noi teorii arată că evoluția speciilor nu ar fi avut loc fără fizica cuantică.

Este ridicol să vorbim despre o lume care nu a apărut din Big Bang și care nu a avut dinozauri. Deci, până la urmă, știința a devenit învingătoare, dar asta nu trebuie să o facă să devină dogmatică.

Existența unui Dumnezeu Cuantic se dovedește cât se poate de plauzibilă. Dar este straniu să spunem că această entitate responsabilă pentru ordinea din Univers ar putea să judece oamenii în funcție de fapte bune și rele, dar nu este exclus.

Studiile de la Oxford arată că societatea se comportă ca un sistem cuantic și tocmai de aceea este imprezvizibilă.

Însă există totuși o problemă. Dacă stările cuantice arată ceea ce fac oamenii, înseamnă că oamenii, în realitate, nu au liber arbitru, ci doar sunt controlați de Dumnezeul Cuantic. Tocmai asta demonstrează că Dumnezeul Cuantic nu are conștiința expusă la nivelul microscopic, ci doar la cel microscopic. Cu alte cuvinte, nu percepe ceea ce se întâmplă în lumea noastră.

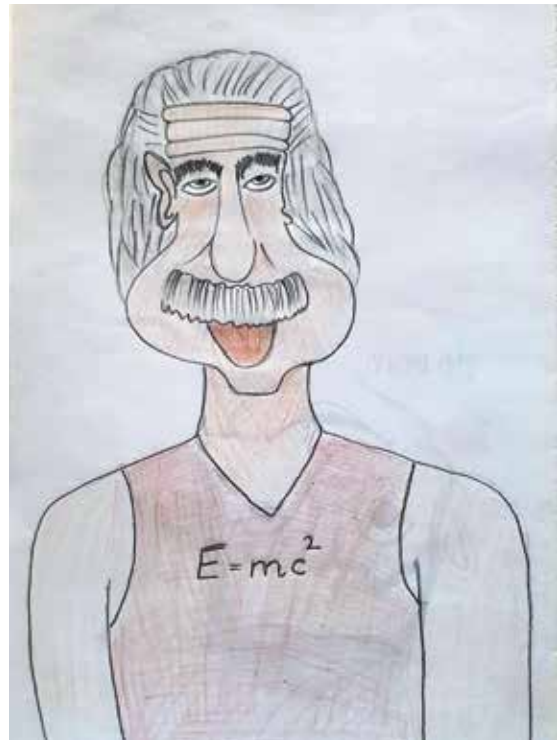
Asta înseamnă că trebuie să devenim fanatici și să distrugem credințele oamenilor? Cu siguranță, nu. După cum afirmă și Mircea Eliade în „Tratat de istoria religiilor”, vol. 4, credința înseamnă a crede, fără a fi necesară o dovadă, în divinitate. Cu alte cuvinte, divinitatea ar manipula natura în așa fel încât să dea falsa impresie că nu există pentru a permite liberului arbitru să acționeze în alegerea credinței. Iar acest lucru ar putea fi posibil.

Acest argument dogmatic este cel mai bun răspuns pentru știință. Până la urmă, deducem că fiecare alege să creadă în ce vrea. Însă asta nu înseamnă că devenim fanatici și ignorăm celelalte argumente. Ceva sigur știm. Legile mecanicii cuantice sunt corecte. Dacă sunt provocate de un multivers sau dacă reprezintă urmele unui Dumnezeu Cuantic, asta rămâne de văzut. Până atunci, ne rămâne să studiem din ce în ce mai mult și să păstrăm echilibrul pentru a fi obiectivi.

Timpul este probabil unul dintre cele mai neînțelese concepte ale universului.

Pe parcursul anilor, oamenii au încercat să manipuleze regulile sale de existență, în special pentru a atinge mult disputata călătorie în timp.

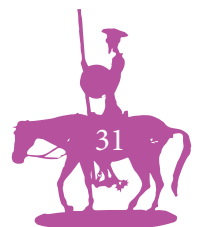
Momentan, există doar metode parțiale de „călătorie în timp”. Una, spre exemplu, ar fi călătoria cu avionul supersonic Concorde, avion care atunci când zboară în direcția opusă mișcării de rotație a Pământului ne-ar permite să decolăm la o anumită oră și să aterizăm la aceeași pe cealaltă parte a globului.

Mara MUȘAT, 5C

Alternativa acestei călătorii în timp are de-a face cu teoria relativității a lui Einstein ($E=mc^2$). Aceasta ne spune că, dacă o persoană de douăzeci și cinci de ani ar zbura într-o navă spațială timp de zece ani, ar avea la întoarcerea pe pământ treizeci de ani, în timp ce prietenii săi de aceeași vârstă ar avea cincizeci de ani.

Sper că acest articol v-a extins cunoștințele despre călătoria în timp și că nu v-am plictisit prea tare.

CEA MAI MARE DORINȚĂ

Sebastian-Alexandru Ana, 5B

Într-o frumoasă seară de vară mă duc la culcare, fiind obosit după o zi grea de școală. Adorm cu greu...

Dintr-odată, de afară se aude o bubuitură asurzitoare, iar pe geam se vede o lumină albastru-turcoaz, care inundă întreaga cameră. Mă trezesc speriat și mă duc la geam, unde văd un... un...

– OZN! spun eu cât de încet pot și mă duc să-mi trezesc familia, însă cu toții dormeau buștean. „Bine, dacă ceilalți dorm, atunci mă duc singur la OZN”. Și, spunând acest lucru, îmi iau telefonul (pentru a face poze), apoi cobor la parter, îmi iau o jachetă din cuier și o lanternă și ies în curte.

Afară era frig și întuneric, așa că aprind lanterna și mă duc jos, spre livada de pomi fructiferi a bunicului.

Când ajung, lângă un măr văd o mare navă spațială, ciudată, verde la culoare. Nava avea patru aripi și dacă o priveai de sus părea să aibă formă de triunghi. Ea avea două motoare impunătoare și era îngropată pe jumătate în pământ, însă o trapă făcută dintr-un fel de sticlă era deschisă. Fac o poză la navă, apoi mă urc pe ea ca să ajung la trapă. Intrând, mă uit de jur împrejur și văd un scaun de piele care are multe centuri, iar în fața lui un fel de manșă ca la avion și o mulțime de butoane și manete, un radar și o tabletă încorporată, care ajută la diferite comenzi, din câte cred eu.

„Uau!” zic eu și mai fac o poză. Apoi dau să intru....

– Hei, tu, ce faci acolo? spune o voce neumană. Mă întorc și văd un omuleț care pare că are 6-7 ani, chel, cu o uniformă verde și îngrijită, încălțat cu adidași la care sunt atașate multe roțițe ciudate.

– Ăăăăă.....Nimic.....Doar mă uitam.

– Mai bine tu plecat și prefăcut că nu văzut, că altfel supăr la tine, îmi spuse omulețul verde.

– Bine, zic eu, dar mai întâi trebuie să îmi răspunzi la niște întrebări.

– Bine, răspunde sec omulețul dându-și ochii peste cap.

– OK. De unde ești ? Cine ești ? Și ce cauți aici?

– Numele meu Marty. Vin de pe Martinenia (și arată cu degetul spre Lună); sunt cercetător al Terrei. Acum puțin timp zburat și căzut aici. Iar nava stricat!

Spunând asta, arată spre o gaură în navă unde se vede un motor din care iese fum și, lângă el, niște cabluri rupte.

– Hmm.... Cred că te pot ajuta cu reparatul navei.

– Cum? întrebă Marty vesel.

– Îți pot aduce niște scule ca să repari nava.

– Ce sunt scule? întrebă iar Marty și își scoase din buzunar o carte mică, care era cu siguranță un dicționar.

– Sunt niște obiecte care ajută să repari diferite lucruri.

Valentin DAN, 9B

– Bine, adu.

După puțin timp Marty începe să lucreze la nava lui.

– Gata! spuse Marty într-un târziu. M-201 poate zburat.

– Așa se numește nava? întreb eu nedumerit.

– Da! răspunde Marty tăios. Hai să testat motorele.

– Bine, zic eu, iar Marty se duce la cabina de pilotaj. Apasă un buton verde și trage de o manetă, iar motoarele huruie, însă nu pornesc.

– Avem nevoie de energie! strigă Marty. Avem nevoie de energie!

– Bine, bine, am auzit! Cum putem încarca nava?

– Cu baterii! spuse Marty. Noi folosit baterii pentru încărcat navele.

Auzind acest lucru, dau fuga-n casă, iau toate bateriile pe care le găsesc și mă întorc la Marty.

– Sunt bune? întreb eu cu răsuflarea tăiată.

– Astea bune, zice el, arătând spre cele mai mari baterii pe care i le și dau.

– Perfect, acum plecat de aici, zice el și se urcă în navă.

– Stai, zic eu! Așteaptă o clipă!

Și alerg spre casă. Mă întorc la Marty și îi spun:

– Uite, Marty, ți-am adus un Atlas de Geografie pentru a studia mai bine Terra și un „Dicționar al Limbii Române” ca să vorbești mai bine.

– Mulțumesc, zice Marty. Uite dat și eu la tine un T.M.A. (Transmițător de Mesaje Avansat). Așa putem vorbit când vrut tu. Și vrut tu, hai să zburat împreună, acum cu mine.

Zis și făcut! În puțin timp eu și Marty zburam prin spațiul infinit și plin de stele. Marty m-a lăsat să conduc și eu M-201 și a fost fantastic! Apoi, brusc nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat, decât că m-am trezit dimineața, la ora opt, în patul meu, m-am dus buimac la birou, am luat telefonul și m-am uitat la poze, curios și temător, însă le-am găsit pe cele cu nava lui Marty și un selfie cu noi doi. Emoționat mi-am spus:

„Acesta nu a fost un vis, ci dorința mea cea mai mare, care s-a îndeplinit și a devenit realitate!”

– Îți mulțumesc, Marty!

STRĂZILE din BUCUREȘTI

Luca Georgescu, 8B

București, oraș frumos,
'N Europa e faimos,
Nu pentru arhitectură,
Pentru artă sau cultură...

Căci de mergi un pic prin el,
Dai peste-anumite ființe,
Mai tâmpite-așa de fel,
Ce-ți fac covor de semințe.

Și, de pleci la o plimbare,
Îți vei fi dorit să nu,
Vei vedea așa splendoare...
„Vreau să fug!” ai spune tu.

Vei vedea, de mergi pe stradă,
Și efectul băuturii,
A bețivilor paradă,
Ca pe valul arăturii.

Vei vedea, de mai continui,
Alte, alte fenomene,
De drogați tre' să te chinui,
Și de alte specimene.

București, orașul meu,
Și așa va fi mereu,
De vrei să-i redai valoare,
Dă-i mai întâi o curățare!

Alexia Isabelle GOGOT, 6A

RĂZBOI și COVID

Întâlnit-am azi pe drum
Pe Covid și pe Război,
Ceva am vrut să le spun,
S-a lăsat cu tărăboi!

Fiindcă eu i-am întrebat:
„Care ar' mai multă forță?”
Făr' nimic de adăugat,
S-au și luat cei doi la harță.

„Ăla-s eu!”, spunea Covidul,
„Eu la forță, zău, sunt primul!
De tu crezi că eu doar mint,
Lasă-mă să îți prezint!

Căci doi ani întregi la rând, roșie toată era harta,
leșeau oameni cu trei măști, puse una peste alta!
O, tu nici visezi, vecine, câte-n cale mi s-au pus,
Măști, restricții și vaccine, eu de toate-s mai presus.

Și de crezi că Putin poate
Să mă-nvingă singurel,
Am deplină libertate,
Să-l îmbolnăvesc pe el!”

Și războiul spuse-apoi:
„Băi, Covid, eu te înving,
Că doar de-aia sunt război,
Nu să-ncerc să te conving.

Ar trebui să-i dăm lui Putin
Nobelul la medicină,
A scăpat de tot Covidul,
În doar 48 de ore!

Spui de măști și de restricții,
Care-n cale ți s-au pus,
Dar de când venit-am eu,
Vezi că toate s-au cam dus!”

Virusul ne-a cam lovit,
Cu toată puterea lui,
Când războiul a sosit,
Uite, ia-l de unde nu-i!

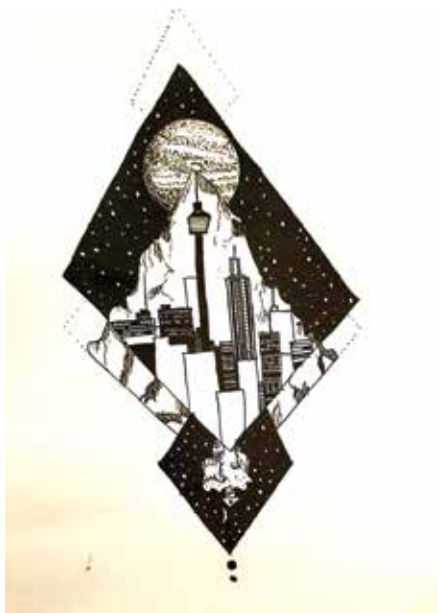
EXPO

Anca STOICA, 5C

Natalia PANTAZI, 6A

Mihail AVĂRVAREI, 5C

Ana CHIRILĂ, 6B

Clara BACIU, 5B

Tudor VĂDUVA, 5A

EXPO

Anca STOICA, 5C

Alma Maria FLOREA, 7A

Carla MITRACHE, 9B

Sofia SURDU, 6A

Clara BACIU, 5B

Radu POPESCU, 5B

Ana CHIRILĂ, 6B

REVISTA ȘCOLARĂ
„DON QUIJOTE”
NR 2/2022
ISSN 2601-3231
ISSN-L 2601-3231

